GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI İÇİN İLERİ

yurtsever
DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

2
I NİSAN 1976
200 KURUŞ

YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMENLERİN AYLIK YAYIN ORGANIDIR

ÖĞRETMEN ARKADAŞ, TIRMANAN FAŞİZME KARŞI; ÖRGÜTLENMEMİZİ VE MÜCADELEMİZİ YÜKSELTELİM

Kapitalizmin genel bunalımı bütün dünyada hızla derinleşiyor ve doruğuna ulaşıyor. Emperyalist ülkelerde, ileri kapitalist ülkelerde buhran yıkıcı etkilerini gösteriyor. İşsizliğin artışı, üretimde kapasitenin düşüklüğü, üretim artış hızının bazı ülkelerde eksiye kadar düşüşü, sürekli enflasyon, fiat artışları vs. tüm bunlar buhranın göstergeleridir. Buhran aynı şekilde yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerde de derinleşmektedir.

Ülkemizde de hakim sınıflar ekonomik ve siyasal bir buhranın içersindedirler. Dış ticaret açığı 3,5 milyar doları bulurken, döviz rezervleri hızla tükeniyor. 1975 bütçesi 40 milyar lira açıkla kapanırken, yeni bütçenin asgari 35 milyar lira açık vereceği hesaplanıyor. Paranın satın alma gücü her geçen gün düşerken, 1976 yılında enflasyon hızının % 20 den aşağı düşmeyeceği hesaplanıyor. Hali hazırda sayıları 2 milyondan yukarı olan işsizler ordusuna 1976 yılında en az 40 bin kişi daha ekleneceği tahmin ediliyor. Zam furyası ha geldi, ha gelecek, devalüasyon yapıldı, yapılacak!

BUHRANDAN ÇIKIŞI, BUHRANIN GETİRDİĞİ YÜKLERİ TÜM EMEKÇİ HALKIN SIRTINA YÜKLEMEKTE GÖRÜYORLAR!

Günümüz Türkiye'sinde içinde bulunulan ekonomik ve siyasi buhrandan kurtulabilmek, ekonomik buhranın bütün yükünü işçilerin, köylülerin, dar gelirlilerin kısaca tüm halkın omuzlarına yükleyebilmek için, hakim sınıfların en gerici kesimleri, faşist burjuvazi yeni bir tırmanma ve saldırı içindeler. Onlar siyasi buhranı ortadan kaldırabilmek ve gerek hakim sınıflar cephesindeki, gerekse hakim sınıflarla halk kitleleri arasındaki keskinleşen çelişkileri gidermek için bir silah olarakta faşizme sarılıyorlar.

Faşist burjuvazi, içinde bulunduğumuz iç ve dış şartlarda faşist diktatörlüğü yani *hakim sınıfların en gerici, emperyalizme en bağımlı, en kanlı kesiminin diktatörlüğünü* bir darbe ile gerçekleştirmenin kendisini daha baştan tecrit edeceğini biliyor. Bu nedenle de onlar şimdilerde faşist diktatörlüğü adım adım tezgahlama yolu içindedirler. "Kızıl tehlike", "devleti yıkmak isteyen komünizmin saldırısı", "[illegible] anarşi hortladı", "Büyük Türk Milleti", "Üstün ve yönetici Türk ırkı", "Devletin ve milletin bütünlüğü", "Son Türk devletini yıkmak isteyenler" vb. gibi laflar; faşist MC iktidarının sözcülerinden, gerici basından, TRT'den her gün, her an duyduğumuz bu türden demagojilerde, onlar esas olarak hazırladıkları ve uyguladıkları gerici, faşist tedbirlere, kitleler üzerindeki baskılara, teröre ve katliamlara kılıf hazırlıyorlar. Faşist burjuvazinin en kanlı, en baskıcı açık diktatörlüğüne, faşist diktatörlüğe adım adım, mevzi mevzi geçişi bu türden demagojilerle gizlemeye çalışıyorlar.

Devlet kurumlarındaki işçilerin kitleler halinde bir anda memur yapılmaları ve böylece sendika ve grev haklarının ortadan kaldırılmaya çalışılması, keyfi miting ve yürüyüş yasaklamaları, kitap toplatma ve yayın yasaklamaları, parlamentoya gönderilmiş olan "özgürlükleri koruma" (?) yasaları, demokratik kitle derneklerine keyfi olarak mühür vurmalar, "yeni güvenlik mahkemeleri" tasarıları, refarandum hakkına kastetmeler... hepsi de faşist diktatörlüğe geçişin adımları olarak gerici, faşist uygulama ve tedbirlerdir.

FAŞİZM TÜM EZİLEN, SÖMÜRÜLENLERİN, BÜTÜN HALKIN DÜŞMANIDIR.

Faşizm; sadece devrimcilerin, ilericilerin, demokratların, anti-faşist bilinçli kişilerin düşmanı değildir.

Faşizm; sadece işçi sınıfının düşmanı değildir.

Faşizm; tüm emekçi halkın düşmanıdır.

Faşizm; halkın en açık biçimde, en acımasızca sö[illegible] devrimcilere, yurtseverlere, başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen ve sömürülen bütün sınıf ve tabakalara karşı zor kullanılması, baskı, terör, kan ve zulüm demektir. Burjuvazinin ise en dolaysız yollardan, en hayasızca ve en korsanca zengin edilmesidir faşizm. Emperyalizm çağında, dünya kapitalizminin genel bunalım çağında hakim sınıfların son çaresidir. Faşizm, canını proletaryaya teslim etmek üzere olan burjuvazinin umutsuz ve son çırpınışından başka birşey değildir. Kendi ömrünü biraz daha uzatmak amacıyla faşizme başvuran burjuvazi, uyguladığı dayanılmaz sömürü ve terörle sadece yıkılışını hızlandırır.

Ancak bütün bunların yanında faşizm tüm halk için, işçiler, köylüler için bir kader, bir alın yazısı değildir.

FAŞİST DİKTATÖRLÜK ENGELLENEBİLİR, ENGELLENMELİDİR!...

Faşizmin tırmanmasının faşist diktatörlükle sonuçlanması veya faşizmin gerilemesini belirleyen şey, burjuvaların subjek-

Devamı 8. sayfada

50 Bin yurtseverin katıldığı

"FAŞİZMİ VE KIYIMLARI PROTESTO MİTİNGİ"

Faşizmi ve kıyımları protesto mitingi 13 Mart Cumartesi günü Ankara'da yapıldı. Mitingi engelleme çalışmalarına (afiş yapıştıranların göz altına alınıp dövülmesi, mitinge taşradan gelen yurtseverlerin Ankara'ya sokulmaması gibi) rağmen miting hakim sınıfların suratlarına bir şamar daha indirdi. Revizyonistlerde kitlelerden gerekli cevabı aldılar. Devrimcilerin mitinge alınmama pankartlara ve sloganlara ambargo koyma gibi niyetleri kitlenin sert tepkisiyle karşılaştı. Kendi subjektif niyetleri için mitingi provake etmeye dahi kalkıştılar.

Mitingin yapılması ve faşizme karşı kitle mücadelesinin yükseltilmesi gerekli olduğundan devrimciler bu duruma fırsat vermediler. "Ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş, halklar devrim istiyor", "Kahrolsun ABD emperyalizminin hegemonyası ve Sovyet sosyal-emperyalizmi yayılması", "Kahrolsun Faşizm", "Bağımsız Türkiye" pankartlarıyla "Faşizme ölüm, halka hürriyet", "İşçi-köylü elele, demokratik devrimde", "Ne Amerika, ne Rusya, bağımsız Türkiye" ve "Doğuda millî zulme son" sloganları kitlenin büyük çoğunluğu tarafından atıldı. Sosyal emperyalizmin siyasi işbirlikçileri, mitingin güvenliğini sağlayan güvenlik kuvvetleri, "güvenlik kuvvetlerinin, polislerin gösterdikleri yoldan dağılalım" derken, yüzlerindeki sosyalist maskesi iyice düştü. Devrimci pankartları indirmeye, sloganları bastırmaya çalışırlarken karşı devrimci yüzlerini açığa çıkardılar. Devrim andı içirmeden mitingi dağıtmak istemeleri, daha doğrusu devrim andı içirmemelerine dair karar almış olmaları tertip komitesinin hakim sınıflarla uzlaşma komitesi olduğunu gösterdi.

50.000 devrimci yurtseverin katıldığı Ankara, TÖB-DER yürüyüşünden bir görüntü.

Ata Yıldırım hunharca öldürüldü

12 Mart 1976 günü hakim sınıfların çanak yalayıcıları faşist köpekler Ankara-Abidinpaşa Meslek Lisesi'nde okuyan yurtsever Ata Yıldırım'ı hunharca ve adice alnından tabanca ile vurarak öldürdüler.

Bunun üzerine o bölgede bulunan üç lisede yurtsever, devrimci öğrenciler kardeşlerinin katledilmesini ve faşist saldırıları protesto [illegible] bir günlük boykot ilan ettiler. Polis; faşist işbirliği, boykot ilan eden kitlelere ateş açtılar. Fakat bütün bunlara rağmen üç okulun öğrencileri kardeşlerinin cenazesini almak için Ankara Tıp Fakültesi önünde toplanarak "Ata'lar ölmez, Faşizme ölüm, Halka hürriyet" diye slogan attılar. Tören için toplanan binlerce yurtsevere polisler panzerle saldırdılar.

Ailesinin ısrarla cenazeyi alıp, arkadaşlarıyla birlikte gömmek istemesine rağmen bu istek faşist MC iktidarının polisi tarafından reddedildi. Polis şefleri Ata Yıldırım'ın ailesini cenazeyi hemen gömmeleri için kandırmaya çalışmalarına rağmen bunu başaramadılar. Bunun üze-

Devamı 7. sayfada

Gaziantep Lisesi'nde Boykot

Veliç işçilerinin direnişini desteklemek üzere boykot yaptılar.

Gaziantep'te işçilerin, öğrenci gençliğin ve öğretmenlerin faşistlere karşı mücadelesi yükseliyor.

Lise öğrencilerinin yurtsever öğretmenlerinin desteğiyle de bir müddet önce yaptıkları boykot işçi, öğrenci, öğretmen arasındaki devrimci dayanışmaya örnektir. Veliç işçilerinin işten atılan 2 arkadaşlarının tekrar işe alınması ve demokratik haklarının elde edilmesi için başlattıkları direniş liseli öğrenci arkadaşların boykotlarıyla bütünleşmiş ve öğrenciler öne sürdükleri isteklerde kendi demokratik haklarının yanı sıra, atılan Veliç işçilerinin tekrar işe alınmasını ve direnişi her yönüyle des-

Devamı 7. sayfada

Yurtsever Devrimci Basına yapılan baskılar durdurulmalıdır

Halkın acılarını kendinde duyabilen, halkın bir parçası olduğunun bilincinde olan ve halk için, halkla birlikte uğraş veren yurtsever devrimcilere ve yurtsever devrimci basına yapılan baskılar son zamanlarda yoğunluk kazanmıştır. Halkın Kurtuluşu, Halkın Sesi, Devrimci Gençlik ve Rızgari yayın organlarına yapılan baskılar yanında, Yurtsever Devrimci Öğretmen'in ikinci sayısının yazılarını yanında taşıyan bir öğretmen arkadaş da genel operasyon sırasında diğer yurtsever devrimcilerle birlikte götürülmüştür. Bugüne değin arkadaşlardan hiçbir haber alınamamıştır.

Tırmanan faşizm bu baskılarla yurtsever devrimcilerin mücadelesini durduramaz.

Yurtsever Devrimci Öğretmen olarak devrimci yayın organlarına yapılan baskıları protesto ederiz.

"Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz."

REVİZYONİZM

Marksizmin ilerlemesi, işçi sınıfı arasında yayılması ve sağlamca tutunması, burjuva saldırılarının sıklığını ve şiddetini arttırmaktadır. Varlığının ilk yarım yüzyılında Marksizm, kendisine temelden düşman olan teorilerle savaştı. Görüş açısı felsefi idealizm olan radikal Hegelciler ve iktisadi öğretiler alanında Prudonizme karşı mücadele bu dönemde esas oldu. Marksizmin bu mücadeleden başarıyla çıkması, anti-Marksist görüşlerin başka kılıflarla işçi sınıfının ideolojisi içine girmesini engelleyemedi. Marksizme düşman olan eğilimler kendilerine başka kanallar aramaya başladı. Mücadelenin biçimleri ve nedeni değişti Fakat kendisi devam etti. Ve Marksizmin varlığının ikinci yarım yüzyılı (1890 larda) bizzat Marksizmin içinde Marksizm'e düşman bir eğilime karşı mücadeleyle başladı.

Marks'ta değişikliklerin, Marks'ın revizyonunun, revizyonizmin en bilinçli anlatımıyla ortaya çıkan bu eğilime, bir zamanların ortodoks Marksisti Bernstein adını verdi.

Marksist olmayan sosyalizm apaçık bir biçimde revizyonizme dönüşüyor. Marksizme temelden düşman eski sistemlerin can çekişen ve eskimiş kalıntıların yerine, Marx'ın "düzeltimleri" kendi bağımsız alanında değil, revizyonizm biçiminde Marksizmin genel alanında sürdürülmekteydi.

REVİZYONİZMİN İDEOLOJİK İÇERİĞİ

Felsefe alanında revizyonizm, burjuva profesörlerinin "bilmini" izleyerek gelişti. Revizyonizmin yeni Kant'çıların arkasından sürüklenmesi, onları idealizm batağına sapladı. "Devrimci" diyalektiğin yerine "basit" "evrimi" geçirerek bilmin felsefi bayağılaştırılmasına ortak oldular. İdealist sistemlerini egemen ortaçağ felsefesine (din bilimine) uydurarak, dini modern devlet karşısında değil, ileri sınıfın partisi karşısında "özel bir sorun" haline getirmeye çalıştılar.

Ekonomi politiğe geçerken, revizyonistler, daha kapsamlı ve ayrıntılı "dü-[illegible]" başvurdular. Yoğunlaşma ve büyük-çapta üretimin küçük-çapta üretimin yerini almasının tarımda hiç görülmediğini, ticaret ve sanayide ise çok yavaş bir biçimde ilerlediği söyleniyordu. Şimdi artık bunalımların daha seyrekleştiği ve daha zayıfladığı ve kartellerin ve tröstlerin, sermayeye, bunalımları büsbütün ortadan kaldırma olanağını sağlamasının olası olduğu söyleniyordu. Sınıf çatışmalarının ılımlılaşması keskinliğini yitirmesi eğilimi yüzünden, kapitalizmin çöküşe doğru gittiğini ileri süren "çöküş teorisinin" yanlış olduğu söyleniyor, Marks'ın değer teorisini de düzeltmenin yanlış olmayacağı belirtiliyordu.

Bu sorunlar üzerinde yapılan mücadele uluslararası sosyalizmde yeniden bir dirilişe yol açtı. Revizyonistlerin görüşleri olguların ve rakamların yardımıyla çürütüldü. Bunun sonucunda revizyonistlerin çağdaş küçük üretimin durumunu sistemli bir biçimde toz pembe gösterdikleri kanıtlandı. Yalnızca sanayide değil, tarımda da büyük çapta üretimin, küçük çapta üretime teknik ve ticari yönden üstünlüğü çürütülemez gerçeklerle kanıtlanmıştır. Bilim ve teknolojideki her ilerleme kapitalist toplumda küçük çapta üretimin temellerini kaçınılmaz olarak ve acımasızca zayıflatır ve çoğu kez karışık ve çapraşık olan bu süreci bütün biçimleriyle incelemek ve küçük üreticiye kapitalizm koşulları altında ayakta kalmasının olanaksızlığını, kapitalizm koşulları altında köylü tarımının umutsuzluğunu göstermek sosyalist ekonomi politiğin görevidir. Bu konuda revizyonistler tek yanlı bir biçimde ve kapitalist sistemin bütününü göz önüne almadan seçilmiş olgulara dayanarak yüzeysel genellemeler yaptılar. Siyasi görüş açısından, köylüye devrimci proleterin bakış açısını benimseteceklerine, kaçınılmaz bir biçimde küçük mülk sahibinin (yani burjuvazinin) tutumunu benimsetmeye çalıştılar.

Revizyonizmin bunalımlar ve çöküş teorisine ilişkin tutumu da daha kötüydü. Marks'ın teorisinin temellerini birkaç yıllık sınai kalkınma ve refahtan etkilenerek yeniden biçimlendirmek yoluna gittiler. Gerçekler, kısa bir sürede revizyonistlere bunalımların ortadan kalkmadığını gösterdi, refahı bunalım izliyordu. Her özel bunalımın biçimi, sırası ve görünümü değişiyordu fakat bunalımlar kapitalist sistemin bir bileşeni olarak kaldılar. Karteller ve tröstler bir yandan üretimi birleştirirken, bir yandan da üretimdeki anarşiyi, proletaryanın yaşantısındaki güvensizliği ve sermayenin zulmünü ağırlaştırıyor ve sınıf çatışmalarını şiddetlendiriyordu. Kapitalizmin hem bireysel siyasal ve iktisadi bunalımlar anlamında ve hemde kapitalist sistemin tamamen çöküşü anlamında dev bir çöküşe doğru gittiği, dev tröstlerin kendilerince de belirtilmişti. Siyaset alanında revizyonizm Marksizmin temelini, yani sınıf mücadelesi öğretisini değiştirmek için büyük çaba sarfetti. "Siyasal özgürlük, demokrasi ve genel oy, sınıf mücadelesinin nedenini ortadan kaldırmış, işçilerin yurdu olmadığı yolundaki görüşü yanlış hale getirmiştir " deniyordu. Çünkü, diyorlardı , bir demokraside "çoğunluğun iradesi" egemen olduğu için ne devlet bir sınıf egemenliği organı olarak görülmesi. ne de gericilere karşı ilerici, sosyal reform burjuvazisiyle ittifaklar reddedilmelidir.

Revizyonistlerin bu görüşleri, liberal burjuvanın da görüşleridir. Liberaller, her zaman oy verme ve ülkenin yönetimine ayırım gözetmeksizin herkesin katılma hakkının tanındığı için, burjuva parlamenterizminin sınıfları ve sınıf bölünmelerini ortadan kaldırdığını söylemişlerdir. "Demokratik" kapitalizmin özgürlüğü altında iktisadi ayrımlar yumuşamamakta aksine ağırlaşmaktadır. Parlamenterizm, en demokratik cumhuriyetlerin bile, doğuştan gelen "sınıf organları, olmaları karakterini" ortadan kaldırmaz. Parlamenterizm, bunalımların ve siyasal devrimlerin ortadan kalkmasına değil; tersine, bu gibi devrimler esnasında, iç savaşın şiddetlenmesine yol açar. 1871 ilkbaharındaki Paristeki olaylar ve 1905 kışındaki Rusya'daki olaylar bunun en açık örnekleridir. Burjuvazi, Paris halkını ezmek için, tüm ulusun düşmanlarıyla birlikte en kanlı bir şekilde saldırmıştı.

"Revizyonizmin iktisadi ve siyasal eğilimlerinin doğal bir tümleyicisi, onun, sosyalist hareketin nihai hedefi karşısındaki tutumudur." Bernstein'in "Hareket her şey, nihai amaç hiçbirşeydir" devisi revizy[illegible]ü teşkil eder. Hareket tarzını duruma göre belirlemek, kendini günün olaylarına, küçük siyasetin düzensizliklerine ve değişmelerine uydurmak proletaryanın birincil çıkarlarını ve kapitalist sistemin tümünün ara özelliklerini unutmak, bu birincil çıkarları, anlık çıkarlar uğruna feda etmek, revizyonizmin siyasetidir.

Revizyonizmin kaçınılmazlığını belirleyen, çağdaş toplumdaki sınıfsal kökleridir ve uluslararası bir olaydır. Revizyonizmin kapitalist toplumdaki kaçınılmazlığı nereden gelmektedir? Bütün kapitalist toplumlarda proletaryanın yanısıra geniş küçük burjuvazi ve küçük mülk sahibi tabakalar vardır. Bu yeni küçük üreticiler kaçınılmaz bir biçimde proletarya saflarına atılmaktadır. Küçük burjuva dünya görüşünün geniş işçi sınıfı partilerinin saflarında ortaya çıkması tamamen doğaldır. Marks'ta yapılan teorik düzeltmeler savaşın ateşinde, dost ve düşman saflarını belirleyecek düzeye geleceği ve işçi sınıfının ideolojisinin kitleler tarafından özümlendiği ölçüde Marksizmin zaferini getireceği açıktır.

Bernstein ile başlayan revizyonizmi Kautsky, Guesde Hydman gibi dönekleride içine alarak II. Enternasyonal revizyonizmini doğurdu ve uluslararası işçi sınıfı siyasi hareketinin bütünü içersinde boy gösterdi.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında II. Enternasyonal revizyonistleri "vatan savunuculuğu" gibi sosyal-şöven bir siyaset izlediler. Uluslar, kendi emperyalist amaçları için, daha fazla sömürü ve ilhak politikası için birbirine kırdıran, halkların baş düşmanı emperyalizm için savaşmak burjuvazinin kuyruğuna takılmaktır. II. Enternasyonal revizyonistleri "vatan savunmacılığı" yaparak aynı zamanda emperyalistler arası savaşı haklı göstermeğe çalışmışlardır. Emperyalizmi şirin gösterme çabaları kendilerinin "ultra-emperyalizm" teorisinden kaynaklanıyordu. Burjuva demokrasisi, parlementerizmi savunarak, sınıf mücadeleleri yerine sınıf uzlaşmacılığını getirdiler. Proletarya diktatörlüğünü de reddeden bu revizyonizm, bir çok proletarya partisini "burjuva işçi partisi" durumuna getirdi. Ama bu durum kendi zıddını doğurmakta da gecikmedi. Birçok ülkede bolşevik tipi yeni proletarya partileri doğdu. Marksizm-Leninizm ve onun önderliğinde işçi sınıfı hareketi güçlendi, gelişti.

Devamı 7. sayfada

"BAŞKA BİR HALKI EZEN BİR HALK HÜR OLAMAZ"

YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMENİN ASİMİLASYON POLİTİKASINA KARŞI TAVRI:

Ulus; dil, toprak, iktisadi yaşantı birliğinin ve ortak kültür biçiminde beliren, ruhi şekillenme birliğinin hüküm sürdüğü, tarihi olarak meydana gelmiş istikrarlı bir topluluktur.

Ulus, yalnız tarihi bir kategori değildir; belirli bir çağın, yükselen kapitalizm çağının bir tarihi kategorisidir. Feodalizmin tasfiyesi ve kapitalizmin gelişmesi süreci, aynı zamanda insanların uluslar halinde oluşumu sürecidir.

Kapitalizm doğu Avrupa devletlerinde gelişmeye başlıyor, ticaret ve ulaştırma yolları gelişiyor. Büyük şehirler ortaya çıkıyor, uluslar iktisadi bakımdan güçleniyorlar. Ezilen ulusların sessizce hayatlarına giren kapitalizm, onları hareketlendiriyor.

Bilinçlenen bu ezilmiş uluslar artık bağımsız, ulusal devletler durumuna geçemiyorlar. Bu uluslar, uzun zamandan beri devletin başına geçmiş olan hakim ulusların yönetici sınıflarının sert direnmeleriyle karşılaşıyorlar.

Kapitalizm, gelişmesi sırasında, ulusal sorun konusunda iki tarihi eğilim gösterir:

1- Ulusal yaşantının ve ulusal hareketlerin uyanışıdır. Her türlü ulusal baskıya karşı mücadele ve ulusal devletin kuruluşudur.

2- Uluslar arasında her türlü çelişkilerin gelişmesi ve çoğalmasıdır. Ulusal çitlerin yıkılması ve sermayenin, genel olarak ekonomik yaşantının, siyasetin, bilimin vb. uluslar arası birliğinin yaratılmasıdır.

Kapitalist gelişmenin başlangıcında birinci eğilim eğemendir. İkinci egilim, olgunlaşmış olan ve bir sosyalist toplum biçimini almaya doğru yol alan kapitalizmin niteliğidir.

Doğu Avrupa'da kapitalizmin gelişmesi sürecine paralel olarak, Balkanlarda ve Anadolu'da da kapitalizmin uç vermesi ile birlikte, Osmanlı İmparatorluğu'nda da ulusal uyanışlar ve mücadeleler başlamıştır. Başta Balkanlarda yaşayan uluslar olmak üzere, imparatorluk cumhuriyetin kuruluşuna dek, birçok ulusal hareketlere ve ayaklanmalara sahne olmuş ve bazı uluslara mensup azınlıklar, bu mücadeleler somucu Osmanlı Devleti'nden ayrılmayı başarmışlardır.

I. Dünya Savaşı'nda emperyalistlerin Anadolu'yu işgali, Anadolu'da yaşayan toplulukların ulusal duygularının daha yaygın olarak gelişmesine ve emperyalistlere karşı, silahlı, ulusal kurtuluş savaşlarına girmelerine yol açmıştır.

Savaş yılları boyunca ve kesin zafer kazanılıncaya dek, Türk burjuvazisi, Kürt ulusunun kardeşliğinden bahsetmekte ve sürekli olarak her iki ulusun birbirlerine karşı saygılı ve fedakar ruhuyla dolu olduklarını ileri sürmektedir.

Askeri zafer kazanıldıktan sonra, farklı bir tutum izlemeye başlayan Türk burjuvazisi, Kürt ulusunun çıkarlarını ilgilendiren sorunları, Lozan barış konferansı sırasında daima Türk burjuvazisinin imtiyazları doğrultusunda değerlendirmiştir.

Askeri zaferden sonra gelişme süreci, Türk hakim sınıflarının, başta Kürt ulusu olmak üzere, diğer tüm ulusal azınlıklar üzerinde, kesin baskı ve eritme politikasının sürdürülmesi sürecidir.

Bugün Türkiye'de oluşan ulusal bilincin ve tepkinin örgütleyicisi, Kürt orta ve küçük burjuvazisiyle, küçük toprak ağalarıdır. Ancak bunlar Kürt ulusunun birliğini sağlayabilecek ve mücadeleyi güçlü merkezi iktidara karşı başarıyla yürütecek bir önderliği gerçekleştirebilmiş değillerdir.

Ancak proletarya öncülüğünde yapılacak ulusal kurtuluş mücadeleleri zafere ulaşır.

Ezen ulusun, ezilen ulusa karşı şoven politikasını inceledikten sonra, özel olarak doğudaki uygulamalara bir göz atmak gerekir: 19 Doğu ilinde 51 bölge yatılı ilkokul ve 4 tane de bunların bünyesinde ortaokul vardır. Türkiye'deki 57 bölge yatılı ilkokulundan 51'i doğuda, diğer 6 tanesi de Kürtlerin yaşamakta olduğu orta Anadolu'nun diğer şehirlerinde bulunuyor.

1970 yılına dek 70 bölge yatılı okulunda 35.000 Kürt çocuğu tahsil görüyordu. Buralarda ve diğer, Milli Eğitim Bakanlığı'nca yapılan okullarda , Kürtçe konuşanlara çeşitli maddi cezalar verilirdi. Örneğin: Kürtçe konuşanları saptamak için dil başkanları seçilirdi.

Ayrıca, sinemalarda, doğuda özellikle ezen ulus şövenizmini körükleyici filmlerin oynatılması (Kara Murat-Malkoçoğlu-Cengiz Han-Fatih'in Fedaisi-Baytekin-Tolga vb.); Diyarbakır radyosunun asimile edici programlarının ağırlıkta olması, yine Hakkari çok geri kalmış bir bölge olmasına rağmen, orada bir radyo istasyonunun kurulmaması.

Kürdün Kürde kırdırılması: Eşkiyaların takip edilmesi ve ağaların burjuva partilerinde kullanılarak karşı karşıya getirilmesi.

Göçe zorlama: (Tarihi süreç 1925-1930-1937 yıllarında halk hareketleri sonucu zorunlu sürgün) İlk yıllarda zora dayanan bu hakim ulus şövenizmi, sonradan ekonomik gerilik yaratılarak, batıya göç etmelerine modern bir kılıf uydurulması.

Dışarıdan gelen Türklerin doğuya yerleştirilmesi. Örneğin: Göçmenlerin Elazığ'a, Erzurum'a yerleştirilmesi gibi.

Yurtseverlerin yerli halka hain ilan edilmesi. Ceza yasalarında Kürtçülük davalarının çok ağır bir şekilde cezalarla sonuçlandırılması ve ezilen ulus milliyetçiliği akımının, modern polisiye yöntemlerle takip edilmesi. DDKO davası ve DDKD'lerinin kapatılması birer örnektir.

Türkçe'de argo sayılan ve Kürtleri hakir gören sözcüklerin bilinçli olarak yerleştirilmesi. (Kıro, kırmanç, piskürt, kuyruklu Kürt vb.)

Uydurma tarih ve diğer sosyal bilim eserleri ile Kürt ulusunun ulus olmadığını, köken olarak Türk ırkının bir boyu olduğunu sürekli olarak vurgulayarak, kafaların şartlandırılması.

Doğu köy ve ilçelerindeki Kürtçe adların değiştirilmesi. Örneğin: Celik (Gökçe), [illegible] (Tellikaya), Sadi (Tanoğlu), Kılleş (Şölen), Hacı İs (Karpuzlu), Xanıkâjer (Aşağı Konak), Şılbe (Yolaltı), Farkîn (Silvan), Elha (Batman), Balıcne (Esenler) gibi.

Ezen ulusun, ezilen ulus üzerindeki milli zulüm ve asimilasyon politikalarını daha çok örneklendirmek mümkündür. Yukarıda bunlardan bazılarını sıralamaya çalıştık.

Yurtsever Devrimci Öğretmen, milyonlarca insanın, halk yığınlarının, kültürel, siyasi ve iktisadi gelişme görevinin üstesinden, ancak kendi milli dilleriyle gelebilecekleri inancındadır. Kim ulusların ve dillerin eşitliğini tanımıyor ve savunmuyorsa; kim her türlü ulusal baskı, ya da eşitsizliğe karşı savaşmıyorsa, o yurtsever devrimci değildir.

Başka bir ulusun yurtsever devrimcisini "ulusal özümleme" fikrine sahip olmakla suçlayan sözde devrimci, gerçekte küçük burjuva milliyetçisinden başka bir şey değildir.

Ezilen ulusun yurtsever devrimcileri ile ezen ulusların yurtsever devrimcileri, örgütsel birlik de dahil olmak üzere, tam ve kayıtsız şartsız birliği savunmalı ve uygulamalıdırlar.

Hakim ulusların asimilasyon politikasına karşı ideolojik, politik, kültürel, askeri vb. her biçimlerde karşı durulmalıdır. Özellikle hakim ulus baskısının en üst derecede uygulanması niteliğinde, komando zulümlerine karşı son derece aktif mücadeleyi gerektirir.

Ulusların kaderlerini tayin hakkı demokratik bir haktır. Bu hakkı savunmayanın demokratik olmayacağı açıktır. Milli zulme karşı mücadele de demokratik bir mücadeledir. Bu mücadeleyi vermeyen örgüt de demokratik olamaz.

Komando terörü altında yürütülen bu sömürü, zulüm ve baskı düzeni son bulmalı, bunun için de demokratik kitle örgütleri ile, derneklerle ilişkiler kurulmalı ve asimilasyon politikasını teşhir etmeli, mücadele örgütsel yapılmalıdır.

Tüm yurtsever devrimci öğretmenler olarak hakim ulus şövenizmine karşı mücadele etmek, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını sonuna dek savunmak ve bu uğurda kitlelerle birlikte mücadele etmek temel görevlerimizdendir.

DOĞUDA MİLLİ ZULME SON!

ÜLKELER BAĞIMSIZLIK, ULUSLAR KURTULUŞ, HALKLAR DEVRİM İSTİYOR!

GENEL MERKEZİN TESLİMİYETÇİLİĞİ, MERKEZİ OLUŞTURANLARIN KİŞİSEL OLARAK YETENEKSİZLİKLERİNDEN VE ACİZLİKLERİNDEN DEĞİLDİR; GENEL DÜNYA GÖRÜŞLERİ ONLARI TESLİMİYETÇİLİĞE VE SINIF UZLAŞMACILIĞINA GÖTÜRMEKTEDİR

Genel Merkezin şimdiye dek ortaya koyduğu pratik, merkezi oluşturan kişilerin yeteneksizlik ve beceriksizliklerinden gelen bir durum değildir. Diğer revizyonist ve reformist guruplar (merkez dışındaki sözde muhalif (!)guruplar) genel merkezdeki yöneticilerin "beceriksiz" ve "aciz" kişiler olduklarını yaymaya çalışıyorlar. Bunların bu gayretleri ve çabaları, özünde, kendi revizyonist tezlerinin açığa çıkmasını, onların burjuva özünün kitlelerce kavranmasını engellemeye yöneliktir. Biz burada Genel Merkez'in 1975-1976 olağanüstü Genel Kurul sonrası hazırladığı çalışma programı ve bu programın özünü oluşturan, "Günümüz Dünyası ve Türkiye" bölümünü de alıp kısaca inceleyeceğiz. Programdan belli bölümler aktararak, devrimci teorinin Genel Merkez'in yol göstericisi, rehberi, eylem kılavuzu olmadığını, onların devrimci dünya görüşü diye, burjuvazinin görüşünü kendilerine rehber edindiklerini ve sonuç olarak teslimiyet ve uzlaşmaya vardıklarını somut olarak sergilemeye çalışacağız. Burada savundukları görüşler onların tavırlarının temellerini oluşturmaktadır.

Çalışma programının bu bölümünde neticelerimiz şunları yazmaktadırlar: "Çağımız emperyalizmin toptan çöküşe doğru gittiği, ülkelerin ve halkların bağımsızlık.... zafer kazandığı bir çağdır." Burada bahsedilen "emperyalizmin, toptan çöküşü"yle ne kastedilmektedir? Açıktırki; emperyalizm gerileyecek ve giderek "toptan çökecek"tir denilmektedir. Oysa proletaryanın emperyalizm teorisi açıkça göstermektedir ki, kapitalizmin, "eşit olmayan ve sıçramalı ekonomik ve siyasi gelişmesi" nedeniyle devrimler tek tek ülkelerde emperyalizmi yok edecek ve emperyalizm "en zayıf halkalarından yarılarak, parçalanarak" parça parça yok edilecektir. Yukarıda aldığımız bölüm özünde Troçki'nin ünlü (!) "sürekli devrim" teorisinin günümüzdeki görünümüdür. Küçük-burjuva maceracılığının teorik temelini teşkil eder.

Hemen aşağıda "emperyalist sistemin II.Paylaşım Savaşı'ndan önceki sömürüsünün açık işgalle yürütüldüğünü..." "Üçüncü bunalım denilen bu dönemin sömürü yöntemi gizli işgaldir." tahlilini görüyoruz. Büyük usta "Emperyalizm-Kapitalizmin En Yüksek Aşaması" adlı eserinde şöyle yazıyor. "Bu çağın özellikleri, başlıca özellikleri, başlıca ülkelerin sömürgesahibi ve sömürge olarak iki gurup halinde toplanması değildir. Bağımlı ülkelerin başka biçimleri de vardır. Görünüşte politik bağımsızlıklarına sahipmiş gibi olan, ama gerçekte, mali ve diplomatik bir bağımlılığın ağı içine düşmüş ülkelerdir bunlar." "...Mali sermayenin en büyük üstünlükleri sağlayanşey o boyun eğmiş bulunan halkların ve ülkelerin siyasi bağımsızlıklarını da yitirmekte olmasıdır. Yarı-sömürge ülkeler bu yolda, yarı yolda olan tipik örneklerdir." Görmekteyiz ki, açık ya da gizli işgal farklı zamanlarda ortaya çıkmış olgular değillerdir. Emperyalizm olgusuyla birlikte ortaya çıkmış olgulardır. Emperyalizmi ve geri ülkeleri çevreleyen şartlara göre bağımlılık durumu değişikliğe uğramıştır. Gene görmekteyiz ki, "eskiden açık işgalle sömürü, şimdi gizli işgal yöntemi", bütün bunlar safsatadır. Emperyalizm her dönemde, her olanaktan yararlanarak, bağımlılığı pekiştirme çabasını sürdürmüştür. Bu durum burjuvazinin (emperyalist burjuvazi) iradesine göre belirlenen bir durum değil, aksine objektif şartların getirdiği bir durumdur. Burjuvazinin isteği ile gizliden açığa, açıktan gizliye geçilemez. Bunu iddia etmek, materyalizm yerine idealizmi savunmaktır.

Ayrıca aynı yerde, "üçüncü bunalımdö neminden" bahsedilmektedir. Bu emperyalizmin şimdiye dek, iki paylaşım savaşıyla biten ve bir de içersinde bulunduğumuz dönemi kapsayan üç bunalıma girdiğini söylemektedir. Bu aynı zamanda emperyalizmin bunalımlarının sürekli olduğunu, her buhranın savaşa yol açtığını iddia, etmektedir. Ustalar, kapitalizmin devresel buhranından söz ediyor ve emperyalizm çağında buhranların genelleştiğini söylüyorlar. (Genel buhran, sürekli buhran değildir.) Buhranlar arası devrenin daha da kısaldığını anlatıyorlar, ama süreklidir demiyorlar. Bunu söyleyenler, küçük-burjuva maceracılığına teorik kılıf uydurma çabasında olan yeni-Troçkistlerdir. Her buhranın savaşa yol açtığı da bir safsatadır. "Her ekonomik buhran, politik buhrana yol açmayabilir." 1929 bunalımı bunun somut örneğidir.

Bu bölüm anlamsız cümlelerin yanyana dizilmesiyle devam ediyor. Ve merkezin tahlilinin burjuva özünü açığa çıkarıyor, aynı zamanda, yukarıdaki "sürekli bunalım-her bunalım savaşa yol açar." tezleriyle tamamen zıt düşen yeni bir teze rastlıyoruz. Bakın ne diyor Genel Merkez: "... ABD ve diğer emperyalist güçler (AET ve Japonya) arasındaki çelişkiler ekonomik planda çözümlenmeye çalışılmakta, askeri plana yansıtılmak istenmemektedir." II. Enternasyonal revizyonistleri ve Sosyal-Emperyalist modern revizyonistler bu tezi öne sürerken proleter devrimci ustalar "Emperyalistler, arası çelişmelerin uzlaşmaz" olduğunu "kaçınılmaz olarak savaşa yol açacağını" söylüyorlar. Bu tezi öne sürerken, ustalar, kapitalizmin objektif gerçeklerinden ve onun çelişmeli özünden hareket ediyorlar. "Eşitsiz ve sıçramalı" gelişmeden hareket ediyorlar. Kısaca maddi olgu ve olaylardan hareket ederek bu sonuca varıyorlar. Ancak revizyonistler ve bizim Genel Merkez "emperyalistler arası savaşın" çıkıp, çıkmamasını emperyalist burjuvazi ve onun temsilcilerinin keyiflerine bırakıyorlar. Onların tecrübelerinin kudretine savaş çıkartıp, ya da savaş çıkmasını engelletiyorlar. Yani madde yerine iradeyi, materyalizm yerine idealizmi savunuyorlar. "Emperyalizm var oldukça savaş kaçınılmazdır." gerçeğini örtbas edip, emperyalist burjuvaziyi temize çıkartıyorlar. Ve bu tezi Genel Merkez'in tüm "sağ" ve "sol" her türlü saçmalığına kaynaklık ediyor.

Revizyonist yönetim, emperyalizmın yerli sermaye sınıfıyla bütünleşmesinin, olduğunu iddia ediyor. Bu kez, özünde devrimci mücadelenin engellenmesine, ezilen dünya halklarının birliğinin önlenmesine yöneliktir. İşbirlikçi tekelci burjuvazi emperyalistler arası çelişmenin olmadığını iddia ediyor. Oysa bunlar arasında kâr pay alımından gelen bir çelişki vardır. (Bu çelişki uzlaşmaz çelişki değildir.) Bunu inkâr üçüncü dünyayı inkardır Ayrıca yerli, gerici sınıflar, uluslararası sömürüden pay almamaktadır ki, emperyalizmle bütünleşmiş olsunlar. Onlar ülkemizin sömürülmesinden pay almaktadırlar sadece.

"Çelişmenin içtenliği" kuralını reddeden anti-diyalektik bir yaklaşım daha hemen karşımıza çıkıyor. "Geri bıraktırılmış ülke". Buna bir usta cevap veriyor. "Sermaye fazlası .... dış ülkelere, geri kalmış ülkelere ihraç yoluyla, o kazançların arttırılmasına doğru akar..." (Emperyalizm Kapitalizmin En Yüksek Aşaması - Lenin . Say: 78) Burada geri bıraktırılmış, neden kullanılmamış? Çünkü bu usta, mücadele istiyor, proletaryanın devrim yapmasını istiyor. Mücadele ve devrim için temel gücün "iç güçler"olduğunu savunuyor. Ama "geri bıraktırılmış demek", esasta dış etkenleri temel saymak, çelişkiyi ve içtenliği reddetmek,dolayısıyla sınıf mücadelesini reddetmektir. Dış etken ve güçlere bel bağlayarak kitleleri, eli kolu bağlı olarak, hakim sınıfların terörüne terketmek demektir.

"... Faşizm ülkemizde, bazen açık, bazen daha örtülü ağızlı" şekilde uygulamaktadır. Faşizmin örtülü, ya da açığı yoktur. Faşizm tektir. Burjuvazinin en gerici, en saydırgan, en kanlı diktatörlüğüdür. "Açık" ve "örtülü" faşizm buraya, "sürekli faşizm" varlığının vurgulanması için konmuştur. Yukarda "sürekli buhran" konulmuştu. Sürekli buhran olunca, faşizm bunalım dönemlerinin - esas olarak - bir yönetim biçimi (!) olduğuna göre, onların sürekli (!) bunalımı hemen ülkemize yansıyınca - çünkü dış etken onlara göre önemlidir - sürekli bunalım derinleşiyor. Ancak ekonominin bütünleşmiş (!) olması, enteprel (!) olması sun'i bir denge yaratır. (!) Böylece sınıf mücadelesinin gelişmesi geriler. O zaman öğretmenin seçkinleri harekete geçer, öğretmenin mücadelesini öğretmen adına yürütür. Öğretmensiz olarak, öğretmenin talepleri tespit edilir, programı yapılır. 6 Aralık eylemleri planlanır. Öğretmenin somut çelişkileri, merkezin iradesiyle tespit edilir. Eylem zamanı gelir, önderlerin mücadelesi, önderlerin uzlaşmasına, teslimiyetine dönüşür. Teslim olmayan kitleler, kitlesiz uzlaşmaya teslim edilir.

Yükselen kitle mücadelesini bastırmak için de despot tavırlar alınır, polisiye tedbirler ön plana çıkar. Bu son söylenenler merkezimizin pratik tavrıdır Yukarıda şöylenenler de onların ideolojik görüşleridir. İdeolojileri diyalektiği inkâr eden revizyonist-troçkist karmaşası bir durum gösteriyor. Aynı durumu somut olarak görebildiğimiz tavırları da bize göstermektedir.

Gaziantepli yurtsever Devrimci Kuruluşlar ORTAKLAŞA BIR BİLDİRİ YAYINLADI

Gaziantep Eğitim Enstitüsü'ne müdür olarak atanan İbrahim Etem Özdemir'le birlikte başlayan olaylar bu güne kadar hala devam etmektedir.

Olayların çıkacağı ve bu olayların devam edeceği daha evvel okul idaresine bildirilmesine rağmen okul idaresi tedbir almak yerine olayların genişlemesine ve okul dışına kadar sıçramasında fayda görmüştür. Amaç, faşist baskıları arttırarak okuldaki devrimci öğrencileri sindirmek ve okulu bir komando yuvası haline getirmektir. Birinci sömestr bunu başaramıyan okul idaresi, ikinci sömestrde çeşitli vilayetlerden komandolar getirterek okula yerleştirmiştir. Böylece okulda insiyatifi ellerine geçireceklerini zannetmektedirler. Okula getirdikleri bu faşist militanlar yurdun çeşitli yerlerinden eğitilerek terör estirmek amacıyla getirildiler. Nitekim ilk aşamada okul içerisinde çeşitli eylemlere giren faşistler ilerici öğrencilere saldırarak devrimcilerin okula gelmesini önlemektedirler. Sınıf duvarlarına köpeğin yırtıcısı olan kurt resimleri çizilmekte altına çeşitli sloganlar yazılmaktadır. Yine okul duvarlarına ve sınıf lambalarına öğrencileri tahrik etmek amacıyla, çeşitli slogan ve marşlar yazılı afişler yapıştırmaktadır. Devrimci öğrencilere çelme atılmakta, koltuk vurulmaktadır. Bilhassa kız öğrencilere laf atılmakta, ağır hakaretler yapılmakta ve dövülmektedir. Okul müdürü 20. yüzyılda hastaların muska ile iyileştirilebileceğini söylemekte Ruh Sağlığı dersinde saralı hastalara cenaze suyu içirilirse iyileşeceklerini söylemektedir.

Okula davul getirilerek mehter marşı çalınmakta ceza evinden çıkan faşist bir öğrenci törenle karşılanmaktadır. Ayrıca öğrencileri tahrik etmek amacıyla azılı bir faşist olan Teke Bekir okula getirilmekte, bu adam dersteki öğrencilere kafa sallamaktadır. Öğrencileri tehdit etmektedir. Aynı zamanda müdür koltuğunda oturmakta, etrafa direktifler vermektedir. Okul müdürü "Bu okulda ülkücü olmayanları mezun etmeyeceğim" gibi sözler söylemektedir. Üniversitelerarası seçme sınavında yüksek puan alan öğrencileri okula kaydetmemekte, bunların yerine imtihana girmemiş veya giripte düşük puan alan ülkü ocaklarına kayıtlı faşist öğrencileri almaktadır. Okul faşist komandoların bir yuvası haline gelmiştir. Biz aşağıda imzaları bulunan kuruluşlar bu faşist uygulamaları kamuoyu önünde protesto ederiz.

TBP Adına Ali CAN

Gaziantep Halkla Yardımlaşma ve Kültür Derneği
Ahmet Kıllı

DKD Gaziantep Şubesi Adına
Başkan Hanifi Dalyan

Sosyalist Parti Adına
Sekreter Serdar Öztimur

Gaziantep Halkla Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği
Adına Başkan
Hüseyin Hazar

Gaziantep Yük.Öğ.Der.Adına
Mustafa İçöz

Gaziantep Yükçü Hammallar ve Esnaf Derneği Başkanı
Hüseyin Çoşkun

GODTU-DER Adına
Ata Aslan

GOOD Adına
Başkan Haşmet Zorlu

TBP. adına
Ali CAN

Gaziantep Halkla Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği adına
Başkan
Hüseyin Hazar

D.K.D. Gaziantep Subesi adına Başkan Hanifi Dalyan

Doğu ve Güneydoğu'da "Yurtsever Devrimci Birlik„ ikinci toplantısı

Geride bıraktığımız Mart ayı içinde Doğu ve Güneydoğu "Yurtsever Devrimci Birlik" ikinci toplantısını Ceylanpınar'da yapmıştır. 13 Şube, 2 bölge temsilciliği ve "Devrimci Muhalefet Hareketi"nden 1 temsilcinin katılmasıyla yapılan toplantı ve sonuçları bir bildiriyle kamuoyuna duyurulmuştur.

Yayınlanan bildiride geçmiş dönemin hatalarından, ders çakıraldığından bahisle; "geçmiş dönemdeki muhalefetimizde ilkesiz ve siyasetsiz bir muhalefet yürütmüştük, bundan yararlanan revizyonistler örgüt yönetimini ele geçirerek daha da güçlenmişlerdir ." denilmekte ve bundan sonraki çalışmalarda "muhalefetin, yönetime doğru devrimci ideolojinin hakim kılınmasını isteyenlerin demokratik kitle örgütlerini açmaları" gerekliliğine değinerek Genel Merkez Yönetiminin revizyonist politikasının eleştirisine geçilmektedir.

Özetle "Genel Merkez'in tutarsız politikası onun revizyonist-troçkist dünya görüşünden kaynaklanmaktadır." denmekte ve daha sonra "revizyonistlerin güçlenmesine hizmet edecek olan orta yolcu politika da eleştirilmektedir.

Bildiri ilkelerin açılmasıyla devam ederek "tırmanan faşizme karşı aktif mücadelenin gündemde olması gerekir" ve "bu mücadelede de biz yurtsever devrimci öğretmenler yerimizi almalıyız" denilerek "öğretmenlerin ekonomik-demokratik-özlük hak ve talepleri için öncelikle Merke-

Devamı 7. sayfada

"YURTSEVER DEVRİMCİ BİRLİK"İN İLKELERİ VE AÇIKLANMASI

Mesleki örgütümüz TÖB-DER'in hayatın her alanında tutarlı mücadele vermesinin yolu sağlıklı örgütlenmesinden geçecektir.

Bir yandan halkımızın sosyalizme giden yolda Ulusal Demokratik Halk Devrimi sürecinde yerini alması, bu mücadelenin üzerine yüklediği tüm görevleri yerine getirmesi öte yanda üyelerinin, üzerinde yükseldiği tabanın her türlü sorununa çözüm getirmesi, onların demokratik, ekonomik özlük sorunlarıyla uğraşması ve bunların çözüm yollarını zorlaması...

Bir yandan örgütsel bağımsızlığını koruması, diğer yandan tavırda işçi sınıfı ideolojisine bağımlılığı, bir yandan en geniş kitlesiyle tırmanan faşizme enerjik, aktif mücadele diğer yandan revizyonistlere karşı aktif bir ideolojik mücadele... Yani revizyonizme karşı mücadelenin faşizme karşı mücadeleye tabi kılınması...

İşte tüm bunlar ancak ve ancak doğru ilkeler etrafında ilkeli birlik-birlik içersinde mücadeleyle olacaktır.

Yurtsever Devrimci Öğretmenler olarak bu sayımızda ilkelerimizi açıklamaya çalıştık. Daha sonraki sayılarımızda açmaya çalışacağız.

Sloganımız: İLKELİ BİRLİK-BİRLİK İÇİN KIYASIYA MÜCADELEDİR...

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK

Bir örgütün niteliğini anlayabilmek için o örgütün eyleminin muhtevasına ve eyleminin muhtevasını belirleyen ülkemiz somutundaki sınıflar mevzilenmesine, sınıflararası ilişki ve çelişkilere bakmamız gerekir. İçinde bulunduğumuz dönemde ABD emperyalizminin hegemonyasına, Sovyet sosyal-emperyalizminin yayılmasına karşı ve gerici hakim sınıflar diktatörlüğüne karşı sosyalizm için Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda devrimden yana tüm ezilen sınıf ve tabakaların ittifakı ve aktif mücadeleleri gündemdedir. İşte bu yüzden Demokratik Devrim aşamasında ülkemizdeki demokratik kitle örgütleri burjuva demokrat örgütlerdir. Özlerinde ittifak örgütleridirler. Sınıfsal kökenleri genellikle küçük burjuva karakterdedir. Bugün "demokratik kitle örgütleri proleter örgütlerdir" demek Türkiye devriminin asgari programını ve demokratik devrimde ittifaklar politikasını kavrayamamaktır.

En geniş öğretmen yığınlarını kucaklamak, ekonomik sorunlarını, demokratik ve özlük hak ve taleplerini savunmak zorunda olan TÖB-DER aynı zamanda ülkemizdeki sınıf savaşında da yerini almalı, ona katkısı olacak biçimde mücadelesini sürdürmelidir. Bir yandan genel olarak kitlelere özel olarak da üyelerine öğretirken öte yandan onlardan öğrenmesini bilmelidir. Başka bir deyişle hem öğretmen, hem de öğrenci olmalıdır.

Tabanı meydana getiren çeşitli görüşlerin olması bunların sınıfsal çıkarları gereği kendi ideolojik çalışmalarını getirecektir. Bunlara ambargo koymak, yayınlarını sattırmamak, örgütün çıkardığı yayınlarda (gazete, bülten, v.s.) bu görüşlere yer vermemek vb. tavırlar aşırı merkeziyetçiliğin, despotizmin bir ürünüdürler. Örgüt içi ve örgüt dışı sorunlar eleştri-özeleşti r i ikna yöntemleriyle çözülmelidir. Tüm bunların yapıcı olması için özen gösterilmelidir. Demokratik merkeziyetçiliği uygulamalıdır.

Demokratik merkeziyetçilik diyalektik bir bütündür. Birinin diğerine ağır basması;Örneğin salt merkeziyetçiliğin uygulanması halinde -ki yukarda verdiğimiz yayın konusu en güzel örnektir- aşırı merkeziyetçiliğe; salt demokratikliğin uygulanması ise kaçınılmaz olarak,demokratizme, çok başlılığa götürür. Her iki durumda da demokratik merkeziyetçilikten bahsedemeyiz. Çünkü her iki durumda da biri diğerinin hayatiyetine son vermiştir. Dolayısıyla örgütsel işlerlik hastalıklı hale gelmiştir. İşlemezlik söz konusudur artık. Demek ki örgütün sağlıklı işlemesi için aynı anda hem demokratiklik hem de merkeziyetçilik uygulanmalıdır. Yani demokratiklik üzerine temellendirilmiş -örgütlülük gereği- merkeziyetçilik.

Meslek örgütümüz olan TÖB-DER'de -örgüt içinde- ideolojik mücadele esas olmalıdır. Karar alma sürecine en geniş öğretmen kitlesinin katılımını sağlamalı, her üye görüşünü bildirmelidir. Yani karar alma sürecinde önce tabana inmeli, tabanı taramalıdır. (6 Aralık'ta bu yapılmamıştır) Daha sonra tesbit edilen eğilimleri sistemli bir hale sokmalı, siyasi öz katarak hareket içinde kitleleri politize etmeli yani kısaca kitlelerin taleplerini işleyip tekrar kitlelere sunmak.

TÖB-DER içinde hiçbir gurup kişi v.s. unsur ayrıcalık tanınmamalı, seçimler demokratik bir usulle yapılmalıdır. Kız, erkek her üyeye seçilme hakkı verilmelidir. Anti-demokratik her çaba, her uygulama en geniş kitleler önünde teşhir edilmeli ve mahkum kılınmalıdır.

Yurtsever-devrimci Öğretmen, TÖB-DER bir siyasi parti değildir; Demokratik bir kitle örgütüdür. TÖB-DER bir avuç revizyonistin at oynattığı alan değil, 150 bin öğretmenin örgütlü ekonomik-demokratik mesleki kuruluşudur.

FAŞİZME KARŞI OLMAK

İşçilerin, köylülerin, memurların, öğretmenlerin gençliğin kısaca tüm halkın düşmanıdır FAŞİZM.Şimdilerde ülkemizde tırmanma çabası içinde olan faşizm ve faşist diktatörlük tehlikesi ancak ve ancak Ulusal Demokratik Halk Devriminin başarıya ulaşması ve Demokratik Halk İktidarının kurulması ve kararlı bir biçimde sürdürülmesiyle kesin olarak yenilgiye uğratılacak, ortadan kaldırılacaktır.

Bugün içinde bulunduğu ekonomi-politik durum gereği hakim sınıflar çareyi faşist diktatörlükte görüyorlar. Her gün bir kişi öldürülüyor, dernekler basılıyor, keyfi olarak grevler yasaklanıyor, kitaplar toplattırılıyor, evlere baskınlar düzenleniyor . "Operasyonlar" düzenleniyor, Doğu'da Kürt Ulusuna milli baskı en şiddetli biçimde uygulanıyor, Memurlar işlerinden atılıyor öğretmenler kıyılıyor, bütün bunlar faşist diktatörlüğü tezgahlama çabalarının göstergesidir.

Yurtsever, devrimci öğretmenler olarak faşizme karşı mücadelede var gücümüzle çalışalım. En geniş halk kitlelerine faşizmi teşhir edelim. Aktif, enerjik bir biçimde faşist tırmanışın her uygulamasına karşı çıkalım. En geniş öğretmen yığınlarını faşizme karşı birleştirelim, harekete sokalım.Faşizmin ırkçı, gerici, kanlı şoven yüzünü kavrayalım kavratalım. Demogojilerini açığa çıkartalım. Varolan demokratik mevzilerimiz için onları korumak için daha ileriye gidebilmek için, aktif kitle eylemleri düzenleyelim. Faşizme karşı, faşist diktatörlük tehlikesine karşı, her eyleme , mitinge, yürüyüşe, toplantıya katılalım, en geniş kitlelerin katılmasını sağlayalım.

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET yolunda İLERİ!

EMPERYALİZME KARŞI OLMAK

Ülkemiz ABD Emperyalizminin sömürüsü ve boyunduruğu altında, Sovyet- Sosyal Emperyalizminin yayılmacı siyaset izlediği yarı-sömürge geri bir ülkedir.

II. Emperyalist paylaşım savaşının ortaya çıkardığı şartlarda, diğer emperyalist ülkelerin esas olarak zayıf, güçsüz ve ABD Emperyalizminin hegemonyası altında olması, ABD Emperyalizmine dünya hegemonyasında en fazla söz sahibi olmasını sağlamıştır. "Truman Doktrini",Marshall planı ile birlikte ülkemize de iyice girmeye başlayan ABD Emperyalistleri, ikili antlaşmalar, uzun vadeli veyüksek faizli yardımlar (!) Sermaye ihracına hız vermeler, askeri üsler kurmaları, üniversite ve yüksek okullar açmaları... gibi girişimleriyle ülkemizi ve kendi işbirlikçilerini göbeğinden bağımlı kılmaya çalışmışlar ve giderek ülkemiz üzerindeki hegemonyalarını kurmuşlar ve geliştirmişlerdir.

Bugün onlar ülkemizdeki sömürü ve tahakkümlerini , işbirlikçileri ve yerli gericilikler aracılığıyla devam ettirmektedirler. Dolayısıyla bugün ülkemizde açık ya da gizli bir işgalden bahsetmek yanlıştır. Ulusal Demokratik Halk Devrimi sürecinde bizi yanlış yerlere götürür.

Öte yandan yine 1950 lerin sonlarına doğru SSCB de kapitalist restorasyon esas olarak tamamlanmış ve dünya sahnesine kuvvetli bir güç olarak, emperyalist bir güç olarak çıkmıştır. Her ne kadar ilerki sayılarımızda gazetenin amacına ters düşmeden bu konuyu yanı sosyal-emperyalizm konusunu detaylarına inerek incelemeye, anlatmaya çalışacaksak da burada yanlış anlamaya meydan, vermemek için şunu belirtmekte yarar görüyoruz. Kapitalizmin restorasyonu ve SSCB nin sosyal Emperyalist bir ülke olması sadece Kruşçev revizyonistlerinin ve onun devamı olan Brejnev ihanet çetelerinin kötü niyetleri sonucunda gerçekleşmemiştir.

Gelişkin bir ekonominin oluşu ve Lenin'in deyişiyle "Sermayenin yoğunlaşmasında ulaşılan aşamanın onları kâr elde edebilmek için bu yola gitmeye" zorlamıştır. Bu durum; yani Sovyet Sosyal Emperyalizminin kendi gelişme süreci içinde ortaya çıkması iki süper güç arasında kızgın bir hegemonya mücadelesini getirmiştir. Bugün artık dünyamızda iki süper gücün hegemonya mücadelesi vermedikleri bir alan yoktur. Birinin attığı her geri adımı, diğerinin ileri bir adımı izlemektedir.Birinin hegemonya alanına diğerinin sızma ve kendi hegemonyasını kurmak mücadelesi ülkemize de yansımakta gecikmemiştir. Son yıllarda, Sovyet Revizyonistleri yüzlerindeki "Sosyalizm" maskeleriyle "Sosyalist Yardım" "Enternasyonalist görev" v.b. gibi uyutma taktiği içinde, amacı başından belli krediler, yardım anlaşmaları, yatırımlarla ülkemiz üzerinde yayılmacı siyaset izlemektedirler.Henüz politik işbirlikçileri mevcut olan, ekonomik işbirlikçilerinden yoksun olan Sovyet Revizyonistleri bunu gerçekleştirmeye yani bir yandan ülkeye sızmaya çalışırken öte yandan ekonomik işbirlikçiler aramaktadırlar. Ancak, ulkemızde ABD Emperyalizminin boyunduruğunun kırılması, Sovyet Sosyal-Emperyalizminin tahakkümü altına girmesi Ulusal ve Uluslararası planın büyük değişiklikleri sonucunda olacaktır.

Emperyalist siyasetin özü hegemonya için mücadele "Sadece Tarım Bölgelerini değil, hatta en yüksek ölçüde sanayileşmiş bölgeleri de ilhak etmek" her çeşit toprağa el atmak ve bu siyasetin kaçınılmaz devamı ise emperyalistler arası yeniden paylaşım savaşıdır. Emperyalism varoldukça, hele emperyalistler arası çelişkiler yoğunlaştıkça emperyalistler arası savaşlar insan iradesinden bağımsız objektif bir kanunun sonucu olarak var olacaktır. Ve Emperyalistler arası savaşlar, devlet adamları arasındaki anlaşmalarla, yutturmaca "detant"larla, sözde barış çığlıkları atmakla o, övgü ile bahsettikleri, (nemenem şeyse) "iki sistemin", (!) barış içinde bir arada yaşamalarıyla değil devrimci savaşlarla, emperyalizm yok edilerek, ortadan kaldırılacaktır.

Bir yandan iki süpergüç dünyanın her alanında hegemonya mücadelesi verirken diğer yandan devrimci, hareketleri bastırmada, Ulusal kurtuluş ve proleter devrimlerini engellemeye en azından onları yolundan saptırmaya çalışmaktadırlar. Bir yandan barış çığlıkları atarken, öte yandan silah tüccarlığının başını çekiyorlar ve yeni bir emperyalist paylaşım savaşına hazırlanıyorlar. Kısaca bugün, iki süper gücün dünya halklarının baş düşmanı olduğunu daha iyi bir şekilde görebiliyoruz.

YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER OLARAK BİZE DÜŞEN GÖREVLER: ABD Emperyalizminin tahakkümünü yıkmak, Sovyet Sosyal Emperyalizminin yayılmasını engellemek Ulusal Demokratik Halk Devriminde Ulusal Mücadelenin özüdür. Bugün ülkeler bağımsızlık, Milletler kurtuluş, Halklar Devrim için mücadeleyi hızlandırmaktadırlar. Ülkemizde de devrimci mücadele her alanda biraz daha yükselmekte, her gün yeni boyutlar kazanmaktadır.

Yurtsever Devrimci Öğretmenler olarak hayatın her sahasında ABD Emperyalistlerinin ve işbirlikçilerinin politikaları ve bunun sonucu olarak ülkemizde dönen dolapları halkımıza anlatmak, halkımızı bu meselede aydınlatmak için İLERİ.

SosyalEmperyalizmi kavramak, yayılmacı, siyasetlerini en geniş kitlelere kavratmak, teşhir etmek; Örgütümüz TÖB-DER'e musallat olmak isteyen modern revizyonistlerin sosyalist maskelerini düşürme yolunda İLERİ!

Anti-Emperyalist her eylemde yerimizi alalım, anti-emperyalist her sesi destekleyelim. Üçüncü dünyanın birliği için gücümüzün yettiği oranda çalışalım.

ÜÇÜNCÜ DÜNYANIN BİRLİĞİ İÇİN İLERİ!
NE AMERİKAN HEGEMONYASI,
NE SOVYET YAYILMASI!
YAŞASIN BAĞIMSIZ-BLOKSUZ TÜRKİYE SAVUNUSU!

REFORMİZME, MODERN REVİZYONİZME, TROÇKİZME KARŞI OLMAK

Demokratik kitle örgütleri hedefleri doğrultusunda tutarlı mücadele verebilmeleri için her türlü uzlaşmacı "sağ" ve "sol" görüşlerle kıyasıya mücadele etmelidir. İlkeler doğrultusunda verilen mücadele kararlı ve attif bir biçimde olmalıdır.

Sınıf mücadelesi yerine sınıf uzlaşmacılığını getirmek; burjuvazinin kuyruğuna takılmak olur.Aktif mücadele sonucunda hakim sınıfların vermek zorunda kaldıkları reformları amaç olarak değerlendirmek, amaç olarak göstermek devrimci mücadeleyi bölmektir Reformlar, devrimci mücadelenin yan ürünleridirler ancak devrimci mücadele için kullanıldıklarında , devrimin hazırlanmasında , bir araç, bir sıçrama taşı olarak kullanıldıklarında, yararlı olurlar. İşte bundan dolayıdır ki reformizme karşı mücadele reformculuğu amaç olarak gören unsur ve görüşleri kapsamalıdır. Bunlara karşı, yani müzmin reformculuğa, kemikleşmiş reformculara karşı amansız bir ideolojik mücadele verilmeli, kitleler reformizmin etkisinden kurtarılmalıdır.

Kitle mücadelesini engelleyen modern revizynizme karşı da ideolojik mücadele verilmeli, onların karşı devrimci tezleri, en geniş yığınların aktif eylemleriyle açığa çıkarılmalıdır. Sovyet Sosyal Emperyalizminden kaynaklanan bu ideoloji anti faşist, anti emperyalist kitle mücadelesini provakasyon teraneleri ile boğmaya çalışmakta, Sovyetlerin sosyal emperyalist yayılmacılığına kucak açmaktadır. Demokratik kitle örgütlerinin örgütsel bağımsızlığını bozmak onu revizyonist partilerin yan örgütleri haline sokmaya çalışmaktadırlar.

Kitlelerle birlikte aktif mücadele veren, jandarma, polis ve faşist terörüne karşı aktif mücadele veren, yurtsever ve devrimcileri "Mao'cu bozkurtlar" diye isimlendirmekte. Yine bu karşı devrimci sosyal-faşistler yurt dışından da borazancılık yaparak devrimcilerin kaldıkları yerleri jurnalleyerek polisle işbirliği yapmaktadırlar.

ABD emperyalizmi ve Amerikancı faşist diktatörlüğe karşı sırf kendi gelişmesini engellemesinden dolayı karşı çıkan, modern revizyonistler, sovyetlerin güdümündeki sosyal faşist diktatörlüğün özlemi içindedirler. Kendi deyişleri ile "Ülkemizde var olan demokrasiyi (ki ülkemizde demokrasi falan yoktur, burjuva demokratik devrimi yapılmamıştır) korumak"... en büyük emelleridir. Özgürlükleri koruma yasası, dernekler, yürüyüşler yasası, grev ve lokavt yasası gibi faşist yasaların çıktığı parlamentodan ileri bir demokrasinin çıkacağını da söyleyenler onlardır. "İleri demokrasi" (?), "Toplumsal ilerleme" (?), "kapitalist olmayan yoldan kalkınma" (Irak, Suriye örneği) "üretici güçlerin gelişmesi" gibi safsatalar ilkel bir mantığın ürünleri değillerdir. Hepsi de gerek ülkemizde, gerekse diğer ülkelerdeki devrimci mücadeleleri saptırmak için, kendi denetimlerine alabilmek için; Sovyet sosyal-emperyalizminin Marksizim-Leninizm adına bilinçli olarak yaptıkları revizyonlar, Marksizme-Leninizme ihanetlerdir. Dün kendi ülkelerinin burjuvazilerine dayanmak isteyenler (II ci Enternasyonal Partileri), bugün Sovyet sosyal-emperyalizmine dayanıyorlar. İşte modern revizyonizmin özü burada yatmaktadır; Sovyet sosyal - emperyalizmine dayanmak ve onun güdümündeki sosyal-faşist diktatörlük taraflısı olmak.

Proleter devrimci hareketi olduğu gibi demokratik kitle örgütlerindeki mücadeleyi de saptıran diğer bir görüş de Troçkizm'dir. Troçkizm; kendi subjektif niyeti için kitle mücadelesi yerine kadro mücadelesini gündeme getirmektedir. Gerçek önder ve kadroların aktif kitle mücadelesinden yetişecekleri açıktır. Suni militan yetiştirme politikası ve kitle örgütlerini bu politika doğrultusunda yönlendirmek yanlıştır. "Akvaryumda yetişen balıklar denizde kaybolmaya mahkumdurlar." Demokratik merkeziyetçilik ilkesinin demokratik yanını salt seçim ve oy mekanizması olarak gören bu görüş demokratik kitle örgütlerini "proleter örgüt" olarak görme yanlışına da düşmektedir . Önümüzdeki devrim aşamasının örgütlerin eyleminin hedefi olduğunu bu devrim aşamasına sadece proletaryanın değil diğer devrimci sınıfların da (köylülük, küçük burjuvazi) ortak sa-

İLKELER IŞIĞINDA ÇALIŞMA YÖNTEMLERİMİZ

Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin mücadelesi temel ilkeler etrafında aşağıdaki somut hedeflere yönelmelidir.

1- Demokratik kitle örgütleriyle ilişki kurulmalıdır: Bu örgütlerle ilişkilere girmeli, ortak eylem programları düzenlemelidir. Örneğin, faşist baskılar, sürgünler, sendikal haklar, maaş katsayısı, MEYAK, kıyımlar vb. gibi sorunların çözümü için ortak eylem programları düzenlemelidir.

2- Mücadelede öğretmenlerin ekonomik-özlük sorunlarından hareket etmelidir. TÖB-DER ekonomik-demokratik mücadeleyi ön planda tutmalı, tabanın istemlerini dikkate almalıdır. Ekonomik ve özlük sorunları konusunda da etkin bir baskı grubu olmalı, tabanında barındırdığı tüm unsurların özlemlerini içeren bir esnekliğe sahip olmalıdır. Bugünkü eğitimin ve ekonomik sorunların çıkmazını tüm öğretmenlere kavratmalı, tüm öğretmenleri çatısı altına toplamalıdır.

3- TÖB-DER'i siyasi bir parti gibi görme yanlışına karşı çıkmalıdır. TÖB-DER'in siyasi bir parti değil, demokratik bir kitle örgütü olduğu gerçeği kavratılmalıdır. Ekonomik-demokratik meslek örgütlerinin parti işlevini üslenmesi yada siyasi bir parti gibi gösterilip, yorumlanması yanlıştır. Bu yanlış görüşler örgütümüzü pasifizme götürür. Örgütün ve son tahlilde kitlenin, burjuvazinin yedek gücü haline gelmesine yol açar. TÖB-DER siyasi partilere karşı örgütsel bağımsızlığını sürekli olarak korumak zorundadır.

TÖB-DER herhangi bir partinin yan örgütü değildir. Tabanda farklı görüşlerin bulunuşu nasıl doğalsa, bu görüşlerin kendi ideolojik çalışmalarını yapmaları da doğaldır. Yalnız bu görüşlerin TÖB-DER'in yapısı ve işlevini iyi kavraması gerekir. Bölücü, örgüte za- [illegible] tavırlara girmemek ve aynı çatı altında birleşmek zorunluluğu vardır. Çünkü biz aynı çatı altında her görüşün kendi bağımsız siyasi çalışmalarını yapmalarından yanayız.

4- Kitle çizgisi çok iyi kavranmalıdır. Öğretmen tabanının yönlendiricisi TÖB-DER'dir. Türkiye'ye yaygın 100 bin örgütlü öğretmenin gücü küçümsenemez. TÖB DER temsil ettiği kitlenin önünde sürükleyici olmalıdır. Kitleden kopmamalı ve kitlenin gerisine kuyrukçuluğa, pasifizme ve yılgınlığa düşmemelidir.

Burjuva ve küçük burjuva ideolojilerinden kaynaklanan, özellikle örgütümüze de yansıyan burjuva reformizmine, ayrıca oportünizme, revizyonizm gibi sağ sapmalara, anarşizm, troçkizm gibi sol sapmalara karşı da mücadele vermek örgütümüzden söküp atmak görevimiz olmalıdır. Anarşizm ve troçkizm ancak güçlü kitle eylemleriyle önemini yitirebilir. Kitlelerden kopuk dar grupçu ve teslimiyetçi tavırlar örgütümüzü halkımızdan tecrit edecektir.

5- Toplu sözleşmeli ve grevli sendika hakkımızın alınması için mücadele etmelidir. Ekonomik, demokratik ve özlük haklarımızın alınmasında en etkin örgüt modelinin sendika olduğu açık bir gerçektir. Sendikal hakların alınması için de örgütlü mücadelenin şart olduğu bilinmelidir. Çağımızda örgütsüz sınıf ve tabakalar baskı grubu olamaz, sorunlarını kamu oyuna duyuramazlar. Haklarını savunamazlar. Ancak baskı grubu olmak hakları savunmak için de öğretmenleri kurtuluş mücadelesi içinde bilinçlendiren ve yönlendiren sağlam uyumlu bir yönetim lazımdır. Bu nitelikteki bir yönetimi sağlamadığımız sürece ekonomik-demokratik haklar mücadelesinde bir adım bile ileri gidemeyiz.

DEMOKRATİK SORUNLAR VE ÖNERİLER

1- Disiplin kurulları derhal kaldırılmalıdır. Çağ dışı olan Anayasamızın 114 ve 118. maddelerine de bağdaşmayan bu kuruluş- [illegible] lar ortaçağ engizisyon mahkemelerinden farksızdır. Bunların yerine her ilde idari mahkemeler kurulmalıdır. Bu mahkeme üç kişiden oluşmalı ve bir tanesi o ildeki tüm öğretmenlerin seçeceği bir öğretmen olmalıdır. Diğer iki üyesi ise anayasamızın 133. maddesinde saptanan ilkelere uygun olarak seçilmelidir. Öğretmenlerin tüm disiplin ve mesleki konularla ilgili kovuşturmaları bu mahkemelerce yürütülmeli ve kararı bir yüksek mahkemede temyiz edilebilmelidir.

2- Öğretmenler yöneticilerini kendileri seçmelidir,

a) İlkokul yöneticileri, demokratik kurallara uygun olarak o okuldaki öğretmenler arasında ve öğretmenlerce seçilmelidir.

Yönetici; emreden, kusur arayan, ayrıcalıkları olan, canı istediği zaman okula gelen, istemediği zaman gelmeyen bir yetkili olmaktan çıkarılmalıdır.

İyi sicili olmayan bir kişi İlköğretim Müdürü olamıyor. Bu sicili de üstler vermektedir. Okuyan, araştıran, doğrulardan yana belli bir kişilik geliştirmiş, akılcı yöntemlerle doğayı ve sosyal çevreyi değerlendiren bir öğretmene bu üstlerin iyi sicil vermeleri düşünülemez. Bugün genellikle her kalıba girebilen kişiler bu göreve getirilmektedir.

İlçelerde bugünkü ilköğretim müdürleri o ilçede bulunan tüm ilkokul öğretmenlerinden oluşan bir kurul tarafından seçilmelidir. İlçenin eğitim, öğretim sorunları, ilköğretim müdürleri başkanlığında toplanacak ilçedeki tüm okul yöneticileri tarafından saptanmalı, ilköğretim müdürleri, saptanan bu ilkelerin uygulanmasında uyumu sağlamalıdır. Ayrıca Milli Eğitim Bakanlığı'nca hazırlanan programlar, yönetmelikler ve genel ilkeler ışığında yörenin maddi koşulları da dikkate alınarak programların en iyi biçimde uygulanması yine bu kurulca düzenlenmelidir.

Böylece bugünkü çağ dışı ve işe yaramaz teftiş sistemi de kaldırılmış olur. Yörenin toplumsal koşullarına uygun testlerle öğretmenlerin çalışmalarında daha objektif olur, çalışanların emeği daha iyi değerlendirilir, meslekte "testiyi kıranla suyu getiren" arasındaki ayırım hiçbir yanılgıya yer verilmeden saptanmış olur.

İllerdeki eğitim örgütü de ilçelerde olduğu gibi oluşturulmalıdır. İl Milli Eğitim Müdürü'nü de o ildeki görevli bütün öğretmenlerden oluşan bir kurul seçmelidir. İlin genel eğitim program ve işleri bu kurulca planlanmalı, uygulanması için gerekli önlemler bu kurulca her yıl, yörenin koşullarına ve ülkenin genel eğitim amaçlarına uygun biçimde saptanmalıdır. Yönetim, halkla birlikte ve halkın daha mutlu olmasına yönelik düzenlenmelidir.

Yukarıda değindiğimiz gibi genel olarak ilkokuldan üniversiteye kadar eğitim ve öğretim bir bütündür ve sorunları birbirinden koparılamaz. İlkokul öğretmenlerinin sorunlarının çözümü için sıraladığımız önlemler, öneriler orta öğretimde görevli öğretmenlerin özlük sorunlarının çözümü için de geçerlidir.

b) İlköğretimde olduğu gibi ortaöğretimde de yöneticileri öğretmenler kendi aralarından seçmeli ve öğrencilerin de denetime katılmaları sağlanmalıdır.

Böylece çağdaş eğitimin bulgularından habersiz, sopa ile eğitim yapılacağına inanmış egemen güçlere hizmet eden, onların önünde ellerini oğuşturan yöneticilerin yerine meslekte kendisini gerçekten yetiştirmiş liderlik yeteneğine sahip öğretmenlerin yönetici olması sağlanabilir. Programların yapımında, uygulama yöntemlerinin saptanmasında, değerlendirilmesinde Türkiye öğretmenleri ve eğitim uzmanları söz sahibi olmalıdır.

Ortaöğretimde bugünkü teftiş sistemi değiştirilmeli ve suç arayan, kusur arayan öğretmenin şevk ve heyecanını baltalayan müfettişler derhal bu görevlerinden uzaklaştırılmalı, teftiş sistemi kökten değiştirilerek otokontrol sistemi getirilmelidir.

Meslek içi eğitimin sağlanması için yaz kursları geliştirilmeli, mesleki kültürünü geliştirmiş, ken- [illegible] öğretmenlerin meslekte ilerlemeleri sağlanmalıdır.

3- Bir kafa emekçisi olan öğretmenlerin toplu sözleşmeli ve grevli sendika hakkını alabilmek için önümüzdeki dönemde daha etkin mücadele verilmelidir.

4- Emekçi halkımızın ve onun bir parçası olan öğretmenlerin ekonomik, demokratik taleplerini boğmayı amaçlayan faşist kökenli tüm yasalar kaldırılmalı, düşünme özgürlüğü ve demokrasi, çemberi genişletilmelidir.

5- Sorunlarımızın , halkımızın sorunlarından bağımsız olmadığı gerçeğinden hareketle ülkemizdeki demokratik ve ilerici kuruluşlarla güç birliği ve dayanışma , sağlanmalıdır.

6- Üniversitelerin özerkliğine gölge düşüren, üniversite gençliğinin demokratik hak ve özgürlüklerini faşist zihniyetle ezmek isteyen ilgililerin tutumları kamu oyuna açıklanmalıdır.

7- Yasal durum araştırılarak uluslararası öğretmen örgütlerine üye olma olanakları sağlanmalıdır.

8- Sendikal hakkımızın alınabilmesi, faşist baskılar, pahalılığı, kıyımları, sürgünleri ve diğer haklarımızı halkımıza açıklamak için tüm şubelerin katılacağı tartışmalarla eylem biçimleri saptanmalıdır. Bunlar için önceden tabandaki üyelerin önerileri alınmalı, o bölgedeki arkadaşların isteklerine uyulmalıdır.

9- Milli Eğitimdeki, özellikle öğretmen liselerindeki tüm faşist yuvalar dağıtılmalıdır.

10- Sürgüne uğrayanlar eski görevine dönmeli, tüm zararları verilmelidir.

11- Saldırganlar, sahte ihbarcılar, kıyımcılar mutlaka cezalandırılmalıdır.

12- Birçok ülkelerde olduğu gibi memurların siyasi partilerle ilişkisi serbest bırakılmalıdır. Milyonerlerin partilere üye olma hakkı memurlara da tanınmalıdır.

EKONOMİK SORUNLAR VE ÖNERİLER

1- Memurlar ve öğretmenler için büyük bir sorun olan MEYAK konusu dikkatle takip edilerek kesilen paralar faiziyle birlikte geri alınmalıdır.

2- Yan ödemeler kaldırılmalı, bütün öğretmenlere günün koşul-

Devamı 7. sayfada

---

vaşının ve bunların ortak demokratik iktidarına yönelik olduğunu kavrayamamaktadır. Bu durum giderek demokratik kitle örgütlerini parti olarak görme ve dolayısıyla parti adından kumandacılığı getirmektedir. Kitle çalışmasının savsaklanması (ki bu da kitle çizgisi anlayışının bir ürünüdür) eylemlerin dar bir kadro içine sıkışmasına, örgütün maceracı bir çizgi izlemesine sebep olmaktadır. Bu Troçkist görüş önümüzdeki devrim aşamasını, kitlelerin devrim için seferber edilmesi gerekliliğini ve devrimin kadroların değil kitlelerin eseri olduğunu kavrayamayıp, bütünü ile Leninist örgütlenme, devrim, mücadele anlayışını ve çalışma tarzını terketmiştir.

Ulusal demokratik halk devrimi mücadelesinde yerimizi almak durumunda olan biz öğretmenler, örgütlenmemizde ve eylemimizde hedefi saptıran, mücadeleye sekte vuran Troçkizm'e karşıda yurtsever devrimci mücadelemizi yükseltmeliyiz.

REVİZYONİZME, TROÇKİZME, REFORMİZME KARŞI MÜCADELEYİ FAŞİZME KARŞI MÜCADELE İLE BÜTÜNLEŞTİRELİM.

Revizyonizm özünde bir burjuva ideolojisidir. Revizyonistler sosyalizm maskesinde her kılığa girerek proletaryanın devrimci mücadelesini saptırmaya çalışırlar. Onlar Marksizm-Leninizmi burjuvaya yarar bir şekilde değiştirirler.

Esas olarak Revizyonizme-Troçkizme ve Marksizm-Leninizm dışı her ideolojiye karşı mücadele bir sınıf mücadelesidir. Gördüğümüz, şahit olduğumuz kavgalar devrimcilerin aralarındaki kavgalar değil iki çizgi, iki yol, iki sınıf arasındaki kavgadır. Bütün mesele ideolojilerin ve dayandıkları sınıfların aralarındaki çelişkilerdir.

Troçkistler ve revizyonistler yüzlerindeki sosyalizm maskesi düşeçeğinden; kitlelerden, aktif kitle hareketlerinden korkarlar ve kitleler önünde açık ideolojik mücadeleden kaçarlar. Aktif kitle hareketlerinin yükselmesi onların yüzlerindeki sosyalizm maskesini düşürecek kendi inlerine sokacaktır.

Revizyonizm ve Troçkizm'in tasfiyesi en geniş kitlelerin doğru devrimci çizgi etrafında faşizme ve revizyonizme karşı aktif mücadele vermesiyle olacaktır.

İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ BURJUVAZİYE, TOPRAK AĞALIĞINA YERLİ GERİCİLİĞE KARŞI OLMAK

Ülkemizde işbirlikçi-tekelci burjuvazi ve toprak, ağalarının oluşturduğu hakim sınıfların gerici diktatörlüğü vardır. Bugün hakim sınıflar esas olarak Amerikancıdırlar.

Ülkemizde tarihsel olarak burjuva demokratik devrimi tamamlanamamıştır. Yapılan devrimler (!) (1908, 1920, 1960) siyasi devrimler olarak kalmış sosyal devrimlere dönüşememiştir.

Kurtuluş savaşının önderliğini yapan, Milli ticaret burjuvazisi, gerekli sermaye birikimini sağlayamamış, sanayi sermayesini oluşturamamış, çağın gereği toprak devrimini yapamamış, toprak ağalığına son verememiş ve daha sonraki gelişimiyle de devrimi yapan güçlere yönelmiştir.

İç dinamiğindeki çarpık gelişmeler, daha doğru bir deyişle iç dinamiğiyle gelişememesi onu emperyalizme bağımlılığa götürmüştür, süt tozu içinden kurt çıkan, sözde nebati yağ olan domuz yağlarıyla başlayan ABD yardımları "Truman doktrini" ve "Marshall planı" ile doruğuna ulaşmış ve giderek ülkemizde hegemonyasını kurmuştur.

Bir taraftan sanayi devrimini yapamadığından dolayı dışta emperyalizmle işbirliği; diğer yandan burjuva demokratik devrimini yapamadığından feodalizmi kesin olarak tasfiye edemeyen dolayısıyla içte de toprak ağalığıyla ittifak kuran işbirlikçi- tekelci burjuvazi halkımız üzerinde amansız bir sömürü ve zulüm uygulamaktadır.

İşçileri bir insanın yapamayacağı daha fazla iş çıkartmaya zorlamaktadırlar. Şahsuvarda olduğu gibi parça başına ücret sistemiyle işçileri 10.12 saat çalışmak zorunda bırakıyorlar. Oysa kendi yaptıkları kanunlar çalışma süresinin 8 saat olduğunu yazar.

Toprağı olmayan köylü, aş için, ekmek için, yaşayabilmek için ağanın toprağını hazine arazilerini işgal ettiği zaman jandarma kurşunu, tomphson dipçiğiyle karşılaşır. Oysa kanunlarında yazılıdır onların: toprağı olmayan köylüye toprak dağıtılması. Ve bu uğurda koskocaman anlı şanlı bir 12 Mart Muhtırası vermişlerdir, onlar!

Kürt ulusu üzerinde milli baskı uygulayan, Batıda okullar açılırken Doğuda karakollar kurduran, alay alay komandolarla köyleri, bastıran, karşı çıkan kürtleri kurşunlatan hakim sınıflar, sömürüyü katmerleştirmek, zulümü ve talanı amansız kılmak için her gün yeni planlar hazırlıyorlar.

Üniversitelerde, yüksek okullarda, liselerde yurtseverleri faşist çetelere kırdırtan, yurtsever devrimci öğretmenleri eşlerinden ayırarak göçebe hayatı yaşamaya zorlayan onlardır Çünkü onlar, yurtsever-devrimcilerin birliğinden korkuyorlar! Çünkü onlar düzeni kaybetmekten korkuyorlar! Çünkü onlar halkımızın bilinçlenmesinden korkuyorlar! Çünkü onlar örgütlü mücadeleden korkuyorlar!

Yurtsever devrimci öğretmenler faşist baskılara karşı, her türlü uygulamalarına karşı tek bir yumruk olarak mücadele etmek, halkımızın yanında yer almak için İLERİ!

ULUSLARIN KADERLERİNİ TAYİN HAKKINI SAVUNMAK VE ŞOVENİZME KARŞI OLMAK

"Tarihsel olarak kurulmuş, kararlı bir dil, toprak, iktisadi yaşam ve kendini kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimleme birliği" olan ulusun kaderini tayin etme ve ayrı bir devlet kurma hakkını savunmada yurtsever devrimci öğretmenler olarak, üzerimize düşen görevi yerine getirmeliyiz. Ülkemizde kürt ulusunun varlığı ve onun mücadelesi, hakim sınıflar tarafından yakanla, terörle bastırılmış ya da unutturulmaya gizlenmeye çalışılmıştır. Kendilerine sosyalist (!), devrimci (!), yurtsever(!) diyen kişi, grup ve partilerde bu meseleye dokunmamışlar, hatta kürt hareketini demokratik yanını göremiyerek irtica hareketleri olarak görmüşlerdir . Böylesine büyük ihanet kürt milliyetçiliğinin de kaynağı olmuştur. Kürt ulusu yıllardan beri milli zulüm altında inlemektedir. Direnişe ve mücadeleye kalkıldığı zaman baskı ve terör, sustuğu zaman asimilasyon kürt tarihini meydana getirmektedir. Kendi kültürü, dili, birliği ve gelenekleri iktisadi ve siyasi baskılarla ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır. "Büyük Türk Devleti", "Üstün Türk Irkı" adları altında ezen ulus şövenizminin en ağır baskıları kürt ulusu üzerine uygulanmıştır. Hakim sınıflar ırkçılığı mezhep ayrılıklarını körükleyerek Kürt ve Türk halklarını karşı karşıya getirmeye çalışmaktadır. Milli meselenin kavranmasında ve çözümü için doğru yöntemler geliştirmeli, aktif mücadele vermeliyiz, aksi takdirde burjuvazinin ekmeğine yağ sürmüş oluruz. Yurtsever devrimci öğretmenler olarak, kürt ulusu üzerindeki ırkçı-şoven uygulamalara her yerde, her zaman karşı çıkmalı, milli zulmün sona ereceği ulusal demokratik halk devrimi doğrultusunda ortak mücadele ve eylem birliğini en geniş olarak saflarımızda sağlamalıyız. Jandarma ve komando zulmü altında inleyen kürt kardeşlerimizle birliğimizi her yerde savunmalıyız.

DOĞUDA MİLLİ ZULME SON!

MİLLETLER ÖZGÜR, HALKLAR BİRLİK OLMALIDIR!

BU UĞURDA YURTSEVER ÖĞRETMENLER OLARAK FEDAKARCA, EN AKTİF BİÇİMDE İLERİ!

SİYASİ TUTUKLULARIN BİLDİRİSİ

Önce dostça selamlar, merhaba.

Gazetenizin birinci sayısını dikkatle okuduk. Faşizmin tırmanışını durdurmak, faşizmin zaferini önlemek için tüm halkın örgütlenmesinin sağlamlaştırılması ve aktif kitle eylemlerinin acil görev olduğu bu dönemde kavgaya katılışınız ve koyduğunuz olumlu tavır sevindirdi bizi.

Birinci sayfada yaptığınız örgütün sarsıldığı tesbiti, tüm yurtsever devrimci öğretmenlere, şube başkanları ve bölge temsilcilerine yaptığınız çağrı, örgüte sahip çıkılması çağrısı tam da bugünün somut durumunu tahlilden çıkan ve ihtiyaca cevap veren bir çağrıdır kanımızca.

Halkın acılarını kendinde duyabilen, halkın bir parçası olduğunun bilincinde olan yurtsever devrimci öğretmenler açıktır ki tüm güçleriyle demokratik kitle örgütleri olan TÖB-DER'e sahip çıkacak onu faşist saldırılara karşı koruyacaktır.

Faşizme ve emperyalizme karşı geçmişte ve bugün en geniş kesimiyle daima halkın yanında olmuş ve bu mücadelede örgütlenmeyi ve mücadeleyi içten yıkmak isteyen revizyonistleri pratikte tanımış olan yurtsever devrimci öğretmenler açıktır ki, dikkatli ve uyanık olacaklardır. Revizyonistlerin ve reformistlerin yüzlerini somut ve hayattan örneklerle açığa çıkartacak, bir avuç işbirlikçi durumundaki bu unsurları kitleden tecrit edeceklerdir. Bu uzun, sabırlı, sistemli bir mücadele ile mümkündür. Bütün dikkat ve enerjimizi ortaya koymamızı gerektirir.

Yurtsever devrimci öğretmen yurdun en uç köşesinde, yalnız kalsa bile, doğru siyasi çizgiye sahip halk örgütlenmesinin bir parçası olan "örgüte sahip çıkma mücadelesi" ne [illegible] gücüyle katılacaktır. Unutmamak gerekir ki, yurtsever devrimci öğretmenlerin mücadelesi ancak örgütünün varlığıyla, örgütüne sahip çıkarak ve örgütün başında bulunmakla güçlü şekilde sürebilecektir. En devrimci sınıf olan proletarya için de durum aynı değil midir? Örgütlenmesi yetersizse ya da her derecedeki varolan örgütlerinde revizyonistler ve reformistler hakimse proletarya silahsız kalmış demektir, o dönem için güçsüz demektir.

Revizyonistler günümüzde sosyal-emperyalizmin işbirlikçisidir. Ve birçokları sosyal-emperyalizmin hakimiyeti altındaki bir Türkiye'de kurulacak sosyal-faşist bir diktatörlükten yanadırlar. Bu da onların Amerikancı faşist diktatörlük karşısındaki teslimiyetçiliklerinin temelini oluşturmaktadır. Revizyonistler halkın faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesini önlemeye çalışan, onu yozlaştıran, soysuzlaştıran burjuva ajanlarıdır. Bunu kendi hayatınızda 6 Aralık faşizme ve hayat pahalılığına karşı mücadele mitinginin önlenmesinde hepimiz gördük, bütün halk gördü. Onların bugünlerde demokrat ve sosyalist maskelerle çıkışlarını ve faşizmle uzlaşan yanlarını, teslimiyetçiliklerini görerek kavramalı öğretmen kitlesi ve tüm halkımıza kavratmalı, revizyonistleri teşhir ederek tecrit etmeliyiz.

Kavgamız, hakim sınıfların gerici diktatörlüğüne, faşist diktatörlük tehlikesine karşı; ABD emperyalizminin hegemonyasının kırılması, Sovyet sosyal-emperyalizminin yayılmasının önlenmesi mücadelesinin bir parçasıdır.

Yurtsever devrimci öğretmenlerin birliği mücadelenizde başarılar...

Bizim, bizleri yetiştiren yurtsever devrimci öğretmenlere güvenimiz sonsuzdur.

KAHROLSUN FAŞİZM!

KAHROLSUN FAŞİST MC İKTİDARI VE ONLARIN EKMEĞİNE YAĞ SÜREN REVİZYONİSTLER!

YAŞASIN ÖĞRETMENLERİN FAŞİZME VE REVİZYONİZME KARŞI YURTSEVER DEVRİMCİ BİRLİĞİ!

YAŞASIN HALKIMIZIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİ!

TOPTAŞI CEZAEVİNDEN SİYASİ TUTUKLULAR

ÇAPA ÖĞRETMEN LİSESİ

26 Şubat 1976 tarihinde üç devrimci, okul çıkışında onbeş, yirmi kişilik bir gurup faşist tarafından dövüldü. Şikayet edildiği halde hiçbir sonuç alınamadı.

2 Mart 1976 tarihinde bir kız arkadaşımız dövüldü. Yine aynı gün okul çıkışında bir erkek arkadaşımız dövüldü.

3 Mart 1976 da Yüksek Öğretmen Okulu'ndan gelen faşistler üç kız öğrenciye saldırıp, hakaret ettiler.

23 Mart 1976 da kantinde Cumhuriyet ve Halkın Kurtuluşu'nu okuyan arkadaşlar dövüldü, araya giren öğretmenlere saldırıldı.

Bütün bu saldırılar MC hükümetinin okul müdürlüğüne atadığı eski MTTB başkanı Saim F. Hekimoğlu tarafından hazırlanıp, şikayet eden devrimcileri de okuldan atmakla tehdit etmektedir.

Bu olayları tertipleyen Yüksek Öğretmen Okulu Yurdu'nda kalan faşistler ve okul yöneticisidir.

Yurtsever Devrimci öğrencilerine okul müdürü Saim F. Hekimoğlu'nun baskıları ne de Yüksek Öğretmen Okulu Yurdu'nda kalan faşistlerin saldırıları yıldıramayacak, aksine devrimci mücadelemizi güçlendirecektir.

KAHROLSUN FAŞİSTLER!

YAŞASIN YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERİN DEMOKRATİK MÜCADELESİ!

DEVRİMCİ ÖĞRENCİLER

BİR İŞÇİYLE RÖPÖRTAJ

İŞÇİNİN ADI VE SOYADI: Nevzat Dağdelen

ADRES: CTC TCDD Sinyalizasyon Gurup Müdürlüğü KARTAL ISTANBUL

BAĞLI BULUNDUĞU SENDİKA: DYF-İŞ (TÜRK-İŞ)

Y.D.Ö.: Öğretmen denince ne anlıyorsunuz?

N.D. : Yetişecek genç neslin bulunduğu topluma sınıf bilinci veren, toplumu aydınlatan, eğitici ve öğretici kişiler anlaşılır.

Y.D.Ö.: Sen öğretmen olsaydın ne yapardın?

N.D. : Öğrencilerin iyi yetişebilmesi için, okuma-yazma ile birlikte, çocuğun ilerideki mücadelesine hedef olacak derslere önem verirdim. Gereksiz şeylerle çocuğun kafasını doldurmazdım.

Çocukların başarısız oluşunun nedenini öğrenir, öğrencilerin ailevi durumunu, yetiştiği çevrenin, içinde yaşadığı toplumun aksaklıklarını, öğretimdeki bozukluğu anlatırdım. Öğrencinin başarısız olduğu zaman, kendine olan güvenini kazandırıp, başarısızlığının nedenlerini araştırırdım. Bunun yanında öğrenci velileriyle, çevreyle, işçilerle her konuda bağ kurar, sorunlarını onların anlayabileceği bir dille anlatmaya çalışırdım

Y.D.Ö.: Grev nedir?

N.D. : Herhangi bir iş yerinde veya işkolunda [illegible] emeklerinin karşılığını almak için, o iş yerinde ya da iş kolunda topluca işi bırakmaya denir.

Y.D.Ö.: Öğretmenler grev yaparlarsa nasıl karşılarsın?

N.D. : Grevi yukarıda açıkladığım gibi, emeğinin karşılığını almak için verilen mücadele olduğunu söylemiştik. Bu mücadele çalışan herkesin doğal bir hakkıdır. Sendikalara bu hak tanınmıştır. Memurlara böyle bir hak tanınmadığı için, sendika kurma mücadelelerini vermelidirler. Bütün bu mücadeleler bu yolda olmalıdır.

Y.D.Ö.: Öğretmen örgütleriyle ilişkileriniz oldu mu? Nasıl görüyorsunuz?

N.D. : İşçilerin, köylülerin, halkın sorunu birdir. Hedef de bu sorunları çözmek olduğuna göre, birleşmek gerekirken, düzenin getirmiş olduğu yasalar, işçilerin, köylülerin öğretmenlerin bir araya gelmesini engellemiştir. Şöyle ki, işçinin sendikası vardır. Öğretmen ve diğer halk kitleleriyle bir araya gelme zorunluluğu ortadan böylece çıkarılmak istenmiştir. Öğretmenin derneği var. Dernek yöneticileri de üye olmayanlara karşı kayıtsız kalıyorlar. Mücadelemiz aynı olduğuna göre hep birlikte [illegible] le verelim. [illegible]

İkinci sayıya ulaşırken

Gazetemiz, daha doğru bir deyişle gazeteniz, ikinci sayısını da çıkardı. Binbir imkansızlığa, binbir güçlüklere, engellemelere rağmen...

Örgütümüz TÖB-DER'in anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesini doğru ve ileri boyutlara ulaştırmak için...

Örgütümüze musallat olmaya çalışan bir avuç revizyonisti tecrit etmek için... Genelde Türkiye devrimci hareketinin yararlı bir parçası haline getirmek için... İkinci sayıya da ulaştık.

TÖB-DER Genel Merkezi ve onun paralelindeki şubelerimizin başına çöreklenen revizyonistler, mücadelemizi saptırmaya ve sürekli talimat aldıkları revizyonist, sözde işçi sınıfı partilerinin (TSİP, TİP) kuyruğuna takılarak örgütsel bağımsızlığımızı yok edici, bölücü davranışlar içine girmişlerdir. Yurtsever devrimci öğretmenlerle bu revizyonistler arasındaki, uzun zamandan beri süregelen çelişkiler, iptal edilen 6 Aralık eylemleri öncesinde iyice açığa çıkmış ve bütün yurtta bu revizyonist yöneticilere karşı yoğun bir muhalefet hareketi başlamıştır. Ancak bu muhalefet hareketinin olumlu bir şekilde örgütlenmemesi, birbirinden kopuk bir şekilde tek tek ortaya çıkışı revizyonistlerle etkin mücadele olanaklarını azaltmaktadır. İşte YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMEN Gazetesi'nin görevi yurt çapında başlayan bu muhalefet hareketini toparlamak ve pasifizmi örgütümüz bünyesinden atarak; TÖB-DER'in aktif mücadelede gereken yerini almasını sağlamaktır. Bizler bu görevimizin oldukça zor olduğunun bilincindeyiz; ancak burjuva reformizmi, revizyonizm, oportünizm, anarşizm ve troçkizm gibi sapmalardan arınmış olmamız, bizlere bu mücadeleyi göğüsleyecek gücü vermektedir.

TÖB-DER Genel Merkezi'nin ve onun paralelindeki İstanbul Şubesi'nin çıkardığı gazeteler, bunları çıkaran revizyonist yöneticiler tarafından TİP, TSİP gibi revizyonist partilerin kuyrukçuluğunu yapar duruma getirilmiş, hatta bu kadarla da kalmamış, sayfaları polise ihbar niteliği taşıyan bölücülüğün bayraktarlığını yapan yazılarla donatılmıştır. Gazetelerin sütunları gerçek devrimci öğretmenlere sürekli olarak kapalı tutulmuştur. Kendi gazetelerinde de mücadele vermekten alıkonan öğretmenler, örgüt içinde eleştri-özeleştiri mekanizmasını işletmek istemişler, ancak bu haklı istekleri de revizyonist yöneticiler tarafından engellenmiştir.

Bu kişiler TÖB-DER'i salt ekonomik mücadele veren bir örgüt haline getirmeye çalışmakta ve bu amaçlarına türlü demagojik lafazanlıklarla, iftiralarla gizlemeye çalışmaktadırlar. Oysa meslek örgütleri sadece ekonomik mücadele vermekle kalmazlar, aynı zamanda siyasi ajitasyonun ve devrimci örgütlenmenin değerli birer yardımcısıdırlar. Buna karşılık örgüt içinde siyasi ajitasyon ve propoganda görevini küçümsemek; ya da bu göreve biraz olsun sırt çevirmek burjuva ideolojisini güçlendirmek demektir. Bu somut gerçeği göremeyen bu kişiler, davranışlarıyla en acil pratik görevlerimizi anlayamadıklarını kendiliklerinden açığa vurmaktadırlar. Bu revizyonist baylar yığınlardaki güçlü eylem isteğini gemlemeye çalışmakta ve siyasi örgütsel görevlerimizi, günlük ekonomik mücadelenin kısa vadeli çıkarları seviyesine indirgiyorlar. Çünkü biliyorlar ki bunlar en kolay bir şekilde kazanılan ve kitlelerin gözünü boyayarak, kendilerinin gerçek yüzlerinin saklanmasında kolay bir araç olabilecek şeylerdir. Bunlar en kolay bir şekilde kazanılan çıkarlardır; çünkü burjuvazi de bu tür ödünlerle kitlelerin gözünü boyayarak, kendi gerçek yüzünü onlardan gizlemeye çalışmaktadır. Bu revizyonistlerin burjuvazi ile uzlaşmasını yeterince gösterebilecek bir delildir. Bu baylara revizyonist dendiğinde, "yalancı, bölücü, goşist" gibi çığırmalarla sosyal-faşist yüzlerini açığa vurarak saldırmakta ve kitleleri türlü demagojilerle avlamanın yollarını aramaktadırlar. Biliyoruz ki, demagoglar işçi sınıfının ve devrimci mücadelenin en büyük düşmanıdırlar ve yine bilinir ki, yığınları yanlış yollara çevirmek için demagojik metodları kullanmaktan daha kolay şey yoktur.

İşte gazeteniz YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMEN; demagojiyi ellerinde bir kılıç gibi kullanan örgütümüzdeki bir avuç revizyoniste karşı aktif mücadele için...

Öğretmenlerin yaşam koşullarının düzeltilmesi için, daha iyi bir hayat için...

Halkımızın yanında yer almak için, öğretmenlerin kurtuluşunun ancak ve ancak halkımızın kurtuluşuyla birlikte olacağının bilincinde olarak kavgasına devam ediyor, edecek!

YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

ÖĞRENCİ HABERLERİ

ANKARA'DA 2 YILLIK EĞİTİM ENSTİTÜLERİ TOPLANTISI YAPILDI

İki yıllık Eğitim Enstitülerinin toplantısı 21.3.1976 günü TÖB-DER Ankara Şubesi'nde yapılmıştır. Toplantıya katılan temsilci öğrencilerin bağlı bulundukları okullar şunlardır: Ortaköy, Denizli, Yozgat, Rize, Demirci, Malatya, Çankırı, Çorum, Tokat, Amasya, Tekirdağ ve Mersin.

Toplantıda ortaya konan akademik ve demokratik talepler özetle şunlardır: Üç yıllık eğitim enstitülerine devam hakkının verilmesi, yönetmeliğin değiştirilmesi, disiplin kurullarında öğrencilerin temsil edilmesi, yedeksubaylık hakkının kesinlik kazanması, faşist uygulamalara son verilmesi, can güvenliğinin sağlanması, yöneticilerin öğrencilerce seçilmesi, Talim Terbiyenin 72. maddesinin kaldırılması, deneme sonuçları alınmadan 2 yıllık eğitim enstitüsü açılmaması.

Bu arada 17.4.976 günü saat 10.00'da Eğitim Enstitüleri toplantısının TÖB DER Ankara Şubesi'nde yapılacağı bildirilmiştir.

KUŞTEPE LİSESİ'NDEKİ FAŞİST BASKILAR KINANDI VE REVİZYONİZMİN YÜZÜ TEŞHİR EDİLDİ

Kuştepe Lisesi öğrencilerinin gazetemize gönderdiği basın bildirisinde, faşist MC iktidarının yurt çapındaki faşist uygulamaları kınanmıştır. Öğrenciler, okul müdürü İbrahim Adiloğlu'nun sürülerek, yerine Çağlayan Lisesi Din Dersi Öğretmeni Cemalettin Akdere'nin getirilmesini, 3 arkadaşının okuldan atılmasını protesto amacıyla bir forum ve yürüyüş düzenlemişlerdir. Yürüyüş sırasında revizyonistler aralarına girerek yürüyüşün amacını saptırmaya çalışmışlar, ama öğrencilerin kararlılığı karşısında amaçlarına ulaşamamışlardır.

Kuştepe Lisezi'nin yurt sever, devrimci öğrencileri faşist baskıların ve aralarına sızmaya çalışan revizyonist politikanın kendilerini yıldıramayacağını belirtmişlerdir.

Artvin'den 7 Töb-Der Şubesi ORTAKLAŞA BİR BİLDİRİ YAYINLADI

Doğu Karadeniz Bölgesi'ndeki, TÖB-DER Artvin Şubesi, TÖB-DER Yusufeli Şubesi, TÖB-DER Hopa Şubesi, TÖB-DER Şavşat Şubesi, TÖB-DER Borçka Şubesi, TÖB-DER Göktaş Şubesi'nin 5.3.1976 tarihinde, "Analar, Babalar, Kardeşler" başlığı altında dağıtılan ortaklaşa bildiride şöyle denilmektedir:

"... İlimiz öğretmen okulundan dokuz öğretmen, yirmi bir öğrenci sürüldü. Yusufeli'den, Şavşat'tan, Hopa'dan öğretmen arkadaşlarımız sürüldüler. Devrimci öğretmen ve yöneticilerden boşalan yerlere kimler getiriliyor acaba?

...Bu kıyımlar kimlerin çıkarı için yapılıyor? Şurası çok iyi bilinmelidir; ezilen yurtseverler sustukça, geriledikçe faşizm ilerleyecektir. Onu geriletmenin en etkili yolu, örgütlü demokratik kitle mücadelesidir. Bunun en somut örneğini Şavşat Lisesi öğrenci velileri, okula öğretmen verilmesi için yaptıkları direnişle gösterdiler..."

7 TÖB-DER Şubesi'nin ortaklaşa yayınladıkları bildiri, "YAŞASIN DEMOKRATİK MÜCADELEMİZ." sloganıyla son buluyordu.

ŞAVŞAT LİSESİ'NDE BOYKOT YAPAN ÖĞRENCİLERİ HALK DESTEKLEDİ.

Şavşat Lisesi'nin üç devrimci öğretmeni Yusuf Özdemir, Hafit Duru, Erdem Uzun'un sürülmesi üzerine lise öğrencileri boykot kararı almışlar ve bu kararları Şavşat gençliği ve halkı tarafından desteklenmiştir.

Şavşat'ta bu konu ile ilgili olarak çıkarılan bildiride geçmişteki faşist uygulamalardan örnekler verilmiş, öğrenciler Şavşat gençliği ve halkıyla birlikte kendilerine ve öğretmenlerine yapılan baskıları ve kıyımları protesto etmişlerdir. Şavşat halkı bu tutumuyla, halkın gerçekleri görmeyeceğini, duymayacağını, anlamayacağını sananlara ders vermesini bilmiştir.

DAVUTPAŞA LİSESİ'NDE BOYKOT.

Davutpaşa Lisesi öğrencileri faşist saldırıları protesto için 5 Mart 1976 günü bir günlük boykot yaptılar.

İstanbul Davutpaşa Lisesi öğrencileri yurtsever öğretmenlerinin desteği ile faşist saldırılar karşısında okul idaresinin ve polisin kayıtsız tarafgir tutumunu protesto etmek için 4 Mart 1976 günü forum düzenlediler. Okul idaresinin engellemeye çalıştığı forumda öğrenciler can güvenliği sağlanmadığı takdirde derslere girmeyeceklerini belirttiler. Aynı gün okul çıkışında faşistler bildiri dağıtarak bir çok yurtseveri dövdüler. Bunun karşısında haklı mücadelelerinde kararlı olduklarını ispatlayan ve baskılardan yılmayan Davutpaşa Lisesi öğrencileri yurtsever öğretmenlerinin desteği ile de 5 mart 1976 günü derslere girmedi.

Okul Müdürlüğüne MHP militanı Muzaffer Ünlü atanmıştır. 23 Şubat günü Hüseyin Deniz, Mehmet Sapar, Mesut Ödemiş, Mevlut Uçar, ve Süreyya Çil okuldan keyfi olarak sürülmüşler; Necdet Güngördü, salih Korkut Kocabaş, Mustafa Yılmaz, Abdullah Aygün, Ahmet Sert Vedat Afşin, Ali İncesi ve [illegible] Hüseyin Taşdemir'in okuma hakları ellerinden alınmıştır.

Daha sonra 200 öğrenci polislerin de yardımıyla faşistler tarafından okula sokulmamış, Kaymakama başvuran öğrenciler, onun da faşistlerle birlik olduğunu görmüşlerdir. Bu öğrencilere halk sahip çıkmış, ve ihtiyaçlarını halkın kurduğu komiteler sağlamıştır.

AKŞEHİR ÖĞRETMEN

Akşehir Öğretmen Lise'sinin 14 yıllık müdürü Naci Doğan Turan'ın sürülmesi ve bunu okuldaki diğer devrimci öğretmen ve yöneticilerin sürülmelerinin, izlemesi, okulda faşist baskı ve saldırıların yoğunlaşmasına yol açmıştır.

Gaziantep Lisesi

Baş tarafı 1. sayfada
teklediklerini bildirmişlerdir.

Bu devrimci dayanışma örneği şüphesiz ki, hakim sınıfların hiç istemedikleri, korktukları bir hareketti. Bu yüzden devrimci dayanışmanın çok güzel bir örneği olan bu direnişi kırmak için hemen harekete geçip kızlı, erkekli öğrencileri copla, silahla kıyasıya dövmüş, birçok yaralının yanı sıra kızlı, erkekli 100'e yakın öğrenciyi karakollara daha iyi dövmek için yığmışlardır.

Hayatın her dalında her kurumunda faşizme karşı örgütlenmemizi yükseltip, mücadelemizi halkın kurtuluşuna tabi kılalım.

ÇORUM EĞİTİM ENSTİTÜSÜ'NDEKİ FAŞİST BASKILARA KARŞI YURTSEVER, DEVRİMCİ ÖĞRENCİ VE ÖĞRETMENLER DİRENİYORLAR.

Öğretmenlik haklarından mahrum edilmelerine karşı çıkan ve direnin öğrencilerden 22 sine süresiz tart cezası verildi. Yatılı öğrencilerinki ise henüz açıklanmadı. Bunun dışında 100-150 öğrenciye 3 ile 30 gün tart cezası verildi.

Öğretmen okulunda okuyan arkadaşlarının öğretmenlik hakkı, bilim düşmanı, halk düşmanı, aydın düşmanı faşist MC iktidarınca ellerinden alınınca (Yurtsever devrimci öğretmen ve öğrenciler) hakim sınıfların sömürülerini devam ettirmek için tezgahladıkları ince ve sinsi oyunları, faşist saldırıları ve saldırganları, arkadaşlarının öğretmenlik haklarını ellerinden alan anti-demokratik uygulamaları o günlerde şiddetle ve nefretle protesto ettiler, bugünde ediyorlar.

DÜZİÇİ ÖĞRETMEN LİSESİNDEKİ BASKILAR.

Düziçi öğretmen lisesindeki yurtsever, devrimci öğretmen ve öğrencilere her türlü oyunlar oynanmakta ve çeşitli baskı yöntemleri uygulanmaktadır.

26.1.1976 tarihinde okul yöneticileri tarafından silahlandırılmış faşist köpekler zincirli, sopalı, bıçaklı bir saldırı yaparak 100'e yakın yurtsever, devrimciyi yaraladılar. Bunun üzerine okul müdürü Bilal Öztürk "kimin kanı daha fazla akacak görürüz. Sizlere dememişmiydim bu okulda devrimci yaşatmıyacağım, bu okul bozkurtçuların okuludur" dedi.

Fakat faşist müdür Bilal Öztürk'ün bütün çabalarına rağmen devrimciler yaşıyor ve yaşayacaktır. Düziçi öğretmen lisesindeki yurtsever, devrimci öğretmen ve öğrenciler faşist baskı ve terörden yılmıyacaklar. Haklı davalarında sonuna kadar direneceklerdir.

REVİZYONİZM

Baştarafı sayfa 2'de
İşçi sınıfınınm hareketinde ikinci büyük sapma Troçkizm olarak ortaya çıktı. Tek ülkede sosyalizmin zaferini reddederek ortaya çıkan bu akım, sol maceracı bir çizgi izledi. Sürekli devrim safsataları altında, köylülüğün önemini küçümseyen tavır, her türlü ittifakı reddedip saf bir proleter devrimi peşinden koşma Troçkizmin belli başlı tezleri idi. Troçkizme karşı mücadele Leninizm bayrağı altında her tarafta verildi. Troçkistlerin kurtuğu IV. Enternasyonal tabela örgütü olarak kaldı.

Uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde diğer bir sapma modern revizyonist akım. Yugoslav Tito kliğinin açıkça Marksizm-Leninizme ihaneti ile ortaya çıktı.

Stalin'in ölümü ile, revizyonistler parti içinde etkin olmaya başladılar. 20. Kongre revizyonistlerin, karşı-devrimci yüzlerini dünyaya gösterdikleri ve Anti-Marksist, anti-Leninist tezleri kabul ettikleri bir kongre oldu. Modern revizyonistlerin hücumlarının odak noktasını Lenin'in emperyalizm teorisi teşkil etti. Modern revizyonistlere göre ; "II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası dünyanın güç dengesi emperyalizmin tabiatını değiştirmiştir. Güçlü bir sosyalist blok(!)un varlığı kapitalizm ve onun en yüksek aşaması olan emperyalizminin iç kanunlarını da değiştirmiştir." Emperyalizmin bu yeni tahlili emperyalizmin saldırgan karakterini gözardı etme çabasıdır ve emperyalistlerarası paylaşım savaşını da gündeme getirmemektedir. Modern revizyonistlerin emperyalizmi şirin gösterme çabaları, Kautsky ile aynı amaçları taşımaktadır. Kautsky ultra-emperyalizm teorisinde;emperyalizmi sürekli barışı sağlayan sosyal bir olgu, kapitalizmin derin çelişkilerini ortadan kaldıran, yeni bir aşama olarak görüyordu. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı nasıl Kautsky'i yalanladıysa, ulusal kurtuluş savaşları ve yaklaşan III. Emperyalist Paylaşım Savaşı tehlikesi modern revizyonistleri yalanlıyor. Emperyalizm ortadan kalkmadıkça, ne emperyalizmin ezilen uluslara ve halklara karşı yürüttüğü saldırgan siyaset, ne de emperyalistlerarası paylaşım savaşları ortadan kalkacaktır. Çünki kapitalizmin eşit olmayan gelişme kanunu, emperyalist devletleri, farklı gelişme hızları ve seviyelerinden dolayı, yeni pazarlar ve ilhaklar için savaşa itmektedir.

SBKP'nin 20. Kongresi kapitalizme geri dönüşü sağlamak için modern revizyonistlerin bayrak açtığı kongre oldu. Onlar, proleterya diktatörlüğünün gereksizliğini bu kongrede ortaya attılar. Proletarya diktatörlüğü, proletaryanın kendi sınıfsal egemenliğini kurmak ve devam ettirmek, sosyalist ekonomiyi inşa etmek ve kapitalizme geri dönüşü sağlayacak unsurları ezmek için, sınıfsız topluma kadar gerekli olduğu yolundaki Marksizm-Leninizmin temel ilkesini reddettiler. Emperyalizm var olduğu müddetçe proletarya partisi var olacak ve sınıf mücadelesi devam edecektir. Proletaryanın partisi yerine halkın partisi, proletarya diktatörlüğü yerine halkın devleti tezlerini getiren modern revizyonistler, bütün sömürücü sınıflar gibi, devletin sınıflarüstü olduğunu, bütün halka ait olduğu safsatasını yayarak, burjuva diktatörlüğü için teorik temeller kurdular. Kapitalist üretim ile sosyalist üretimin rekabetinden, ileri üretim ilişkilerine sahip olması dolayısıyla sosyalist ekonominin kazançlı çıkacağını bu yoldan ülkelerin sosyalizme geçeceğini söyleyerek de Leninist devrim teorisini inkar ettiler. "Kapitalist olmayan yol" tezini ileri sürerekde ulusal kurtuluş ve devrim mücadelelerine sırt çevirdiler.

Kruşçef, "herkezin yeteneğine göre, herkezin emeğine göre" olan sosyalist ilkeyi kaldırarak, maddi teşvik ilkesini koydu ve küçük gelir farklılıklarını arttırarak, sınıf farklılaşmasını hızlandırdı. Kruşçef kliği, "kadroların yenilenmesi" siyaseti olarak parti ve devlet kademelerini revizyonistlerle doldurdular. Lenin ve Stalin zamanında partiye ihanet edenlerin itibarlarını iade ettiler. Modern revizyonistler, planlı sosyalist ekonomiyi sabote ederek, bir kapitalist ilke olan kâr ilkesini uygulamaya başladılar. Kapitalist serbest rekabeti geliştirmekle de, sosyalist mülkiyete balta vurdular.

SSCB'de kapitalizmin inşası, giderek emperyalist politikanın uygulanması, onu dünya halklarının baş düşmanlarından biri haline getirdi.

Ata Yıldırım

Baş tarafı 1 sayfada
rine polis cenazeyi zorla kaçırıp gömdü. Cenazenin kaçırılmasını önlemek isteyen Ata Yıldırım'ın ailesi faşist polisin saldırısına uğradılar.

Şurası unutulmasın ki halkımız dökülen kanların hesabını bir gün mutlaka soracaktır.

YURTSEVER DEVRİMCİ BİRLİK

Baştarafı sayfa 3'de
zi ve bölgesel, yöresel eylemlerin yapılmasını" önermektedir.

Toplantıya;

Halfeti, Urfa, Suruç, Viranşehir, Birecik, Ceylanpınar, Tunceli, Pertek, Mazgirt, Nazimiye TÖB-DER Şubeleri, Urfa Bölge Temsilciliği, Tunceli Bölge Temsilciliği katılarak bildiriye imza atmışlar ve Keçiborlu, Diyarbakır Şubeleri de izleyici olarak bulunmuşlardır. Toplantıya "Devrimci Muhalefet Hareketin"den de bir temsilci katılmıştır.

NOT: 4 Nisan günü Urfa TÖB DER Şubesinde üçüncü toplantısını da yapan Güneydoğu ve Doğu "Yurtsever Devrimci Birlik"in bu toplantısına dair haber ve bilgiler baskıya girdiğimiz şu ana kadar elimize ulaşmamıştır.

YÖNTEMLERİMİZ

Baştarafı sayfa 5'de
larına uygun eğitim ödeneği verilmelidir. Bu kadar zamlara ve hayat pahalılığına karşı maaş katsayısını değiştirmeyenler teşhir edilmelidir.

3- Üniversite gençliğine, öğretmen çocuklarına okuma olanakları ve krediler sağlanmalıdır.

4- Öğretmenler sağlık karnelerini göstererek her hastahanede muayene olabilmeli ve ilaçlarını alabilmelidir. Muayene sırasındaki kırtasiyeciliğin kaldırılması için uğraşılmalıdır.

5- İlkokul öğretmenleri Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığı'nın yönetimini ele geçirerek, esas sahibi olan öğretmenlerin yararına çalışması sağlanmalıdır.

6- Emekli Sandığı'nın yöneticilerini memur ve öğretmenler kendi aralarında seçmelidir.

7- Milli Eğitim örgütündeki bütün yöneticiler öğretmenler tarafından seçilmelidir.

8- Bayan öğretmenlere doğum için bir yıl izin verilmelidir.

9- Yapılacak okullar öğretmen lojmanlarıyla birlikte yapılmalıdır.

10- Eğitim ve özlük sorunları konusunda TÖB-DER Genel Merkezi tüm hükümetler ve siyasal partilerle resmi ilişkilere girmeli, ilişkilerde ortaya çıkan olumsuzluklar kamu oyuna açıklanmalıdır.

11- İlkokul öğretmenlerinin tavan sınırının kaldırılması, terfi sisteminin düzeltilmesi için çaba gösterilmelidir. Yasa gereği devletin kreş açma zorunluğunun uygulanması için çalışılmalıdır.

YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

Ayda bir çıkar.

- Sahibi: Fehamet Demircan
- Sor.Yaz.İşl.Md.: İhya Kahraman
- Adresi: Valide Camii Sok. No:65/8 Aksaray-ISTANBUL
- Yazışma Adresi: P.K.6 Aksaray-ISTANBUL

İlan Şartları: Santimi 20. TL. Çift sütün 40.-- TLdır

BASIN BİLDİRİSİ

Biz Sağmalcılar Cezaevi siyasi tutuklularının yakınları olarak, bugün cezaevinde sürdürülmekte olan 30 Mart 1972 Kızıldere katliamını lanetleme eylemeni destekliyoruz. Ve bu lanetlemeyi, onların halkının öncüleri olarak; kanlarıyla anlattıkları "Kurtuluşa kadar savaş" yolunda sürdürülen kavganın bir parçası olarak kabul ediyoruz.

Yaşasın halkının kurtuluşu yolunda savaşanlar,
Selâm bu yolda şehit düşenlere,
Selâm içerde, dışarda kavgayı sürdürünlere.

SAĞMALCILAR CEZAEVİ 33
SİYASİ TUTUKLUNUN
ANALARI, BABALARI,
KARDEŞLERİ, ARKADAŞLARI

Paris Komünü

Baş tarafı 3. sayfada
önderliğinde kışlaları garı ve resmi binaları ele geçirdiler. Önlerine çıkan hükümet kuvvetlerini ezerek şehrin merkezine doğru yürüdüler. Akşam olurken, Paris Proletaryası Belediye ve Savaş Bakanlığına kızıl bayrak çekiyor. Dünyanın şahit olduğu ilk şanlı proleter iktidarını Paris Komününü ilan ediyordu.

18 Mart 1871 günü, o gün Paris halkı yepyeni bir dünyaya uyandı. İlk proleter iktidarın yaktığı ateş bütün dünyanın işçi ve emekçi kesimini aydınlattı. Zincirlerinden başka kaybedecek şeyi olmayanlar kazanacakları koskoca bir dünyaya ilk adımlarını attılar. Paris proletaryasının ilan ettiği ilk işçi iktidarı bütün Paris halkının erkeğinin, kadınının yaşlısının, gencinin "Yaşasın Komün" sesleriyle neşelendi. Proletarya adına iktidarı ele geçiren Milli Muhafızlar Merkez Kometisi 18 Mart 1871 tarihli bildirisinde şöyle diyordu. "Hakim sınıfların yenilgi ve ihanetleri arasında Paris proleterleri, amme işlerinin idaresini üzerlerine alarak durumu kurtarmanın zamanı geldiğini anlamışlardır.

Anlamışlardır ki, zaruri vazifeleri ve mutlak hakları, devlet iktidarını gaspederek kendilerini kaderlerinin efendisi kılmaktadır. 23 Martta Merkez Komite Paris halkını yeni Komün Yöneticilerini seçmeye çağırdı.

Komün yönetimi, işçileri kendi kaderlerinin efendisi kılmak için devlet iktidarına el koyduklarını söylüyorlardı. "Ama işçi sınıfı burjuvazinin halkı ezmek için kullandığı devlet mekanizmasına el koyarak onu kendi amaçları için kullanamaz" işçi sınıfı burjuva devletini parçalamalı, onun askeri ve bürokratik mekanizmasını kırarak, kendi devletini kurmalıdır. Komün, dünya proletaryasına işte bu gerçeği gösterdi.

Komün yönetiminin yaptığı ilk iş burjuva devletini parçalamak oldu. Polis dağıtıldı, sürekli ordu lağvedildi. Yerini doğrudan doğruya halkın silahlandırılması aldı. Prusya savaşı sırasında Paris halkı ençok kendi silahlı gücüne güvenmesi gerektiğini çok iyi anlamıştı.

GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI İÇİN İLERİ

yurtsever
DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

FAŞİZME KARŞI AKTİF MÜCADELE ve ÖĞRETMENİN YERİ

Baş tarafı 1 sayfada

tif niyetleri ve istekleri değildir. Bu faşist burjuvazi ile anti-faşist güçler arasındaki mücadeleye ekonomik ve siyasi bunalımın derinleşmesine vb. etkenlere bağlıdır.

Faşist diktatörlük tehlikesinin, faşizmin bütünüyle ortadan kaldırılması, faşizmin dayandığı kapitalist ekonomik ve siyasi yapının bütün geri dönüş imkanlarıyla birlikte yok edilmesine bağlıdır. Faşizmi mezarına gömecek olan proletarya partisinin önderliğinde işçi köylü ittifakına dayanan, halk cephesinin zaferidir.

1971 lerde yaşadığımız (yarı-askeri) faşist diktatörlüğün, bir avuç en gerici burjuva için zenginleşme, sömürüyü yoğunlaştırma, katmerleştirme ve halkın kendilerine karşı yönelen her hareketini kan ve ateşle bastırabilmenin aracı olduğunu kavramak gerekir. Yine 1971 (yarı-askeri) faşist diktatörlüğünün işçiler, köylüler, tüm emekçi halk için ise baskı, terör ve yoksulluk olması, halkımızın en değerli evlatlarının bu dönemde hunharca katledilmeleri, ekonomik-demokratik ve siyasal hak ve özgürlüklerin bu dönemde toptan rafa kaldırılmaları (o dönemde grevlerin yapılmayışı sadece bir örnektir.) çıkarmamız gereken derslerdir.

Bugün; içinde bulunduğumuz şartlar bir işçi-köylü iktidarına imkan vermiyor, olsa bile, en azından faşist diktatörlüğün tezgahlanmasını engellemek ve onun önünü barajlamak, kesmek mümkündür. Bunlar sadece işçilere, köylülere, tüm halka ve bunların örgütlü olup olmamasına bağlıdır. Anti-faşist mücadeledeki önderliğin sağlamlığına ve anti-faşist mücadeledeki kararlılığa bağlıdır. Halkın uyanıklığına, bize, hepimize bağlıdır. Faşizm mezara gömülmese, bir daha dirilemeyecek bir hale getirilmese bile faşist diktatörlük engellenebilir, engellenmelidir.

Ancak faşizmin yenilmesi, kesin olarak ortadan kaldırılması bir devrim meselesi, emperyalizmin hegemonyasının kırılması, sosyal emperyalizmin yayılmasının önlenmesi, hakim sınıflar diktatörlüğünün yıkılması sorunu yani ulusal demokratik halk devriminin başarıya ulaşması, demokratik halk iktidarının kurulması ve kararlı bir şekilde sürdürülmesi sorunudur.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELEDE KİTLELERİN EYLEM BİRLİĞİ SAĞLANMALI VE BİZ YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER BU MÜCADELEDE EN ENERJİK, EN AKTİF BİÇİMDE YERİMİZİ ALMALIYIZ!...

Bir yandan faşizmin saldırıları her geçen gün artıp, yoğunlaşırken diğer yandan modern revizyonistler ve reformistler (CHP merkez kliği) "faşistlerin oyunlarına gelmeyelim" diyerek faşist MC'nin tehditleri karşısında biz yurtsever devrimci öğretmenlerin hak ve özgürlüklerimize yapılan saldırıları sinemize çekmemizi söylüyorlar. Her gün bir şehit veren yurtsever-devrimci gençliğe "bir avuç faşist saldırganı polis kuvvetleriyle başbaşa bırakmalarını" öğütlüyorlar, "ortada dolaşmamaları" gerektiğini söylüyorlar. Faşizme karşı yöneltilen her kararlı ve aktif mücadeleyi "provakasyon" olarak göstermeye, "uslu durun yoksa faşizm gelir" sözleriyle halkın gözünü korkutmaya çalışıyorlar. Modern revizyonistlerin ve reformistlerin sözlerinin aksine her faşist saldırıda pasif değil, aktif tavır almalıyız. Saldırganların her adımını engellemeli, bütün mevzilerimizi sonuna kadar, kararlı, bilinçli, örgütlü bir biçimde savunmalıyız. Hiç bir mevziyi, hiçbir mücadele alanını faşistlere sessizce terketmemeli, faşizmin bütün yalanlarını, tüm demagojilerini açığa çıkarmalı, faşizmin sınıfsal özünü her fırsatta ortaya koymalı ve cesaretle, fedakarca, tüm öğretmen arkadaşlara, tüm emekçi halkımıza bıkmadan, usanmadan anlatmalıyız. Direkt olarak bize yönelmese bile faşizmin her saldırısına, aktif bir şekilde karşı çıkmalıyız.

Şunu çok iyi bilmeliyiz ki, "kendi safında döğüşmeyenler, döğüşmüş olurlar karşı saflarda."

Faşizm halkın bütün kesimlerinin somut taleplerine, çıkarlarına, demokratik hak ve özgürlüklerine ve siyasal çıkarlarına karşı açık bir saldırıdır. Halkımızın bir parçası olarak kendi somut taleplerimizi; ekonomik, demokratik ve siyasal taleplerimizi, özlük sorunlarımızı ön plana çıkarmalıyız. Bu talepler uğrunda öğretmen kitlesinin en geniş birliğini sağlamalı ve saflarımızı sıklaştırmalıyız.

Öğretmen kitlesini en geniş anlamda kucaklayan, öncelikle ülke çapında ve yöresel olarak aktif gösteriler, direnişler, mitingler, toplantılar yapmalı; her direnişe, toplantıya, mitinge, yürüyüşe katılmalı ve en geniş şekilde katılmayı sağlamalıyız.

Kendi gücümüze güvenmenin yanı sıra bütün demokratik güçlerin, kuruluşların desteğini sağlamalı, birleşebilecek bütün unsurlarla birleşmeliyiz.

YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER...

Can düşmanımız olan faşizme karşı, faşist diktatörlük tehlikesine karşı eylem birliği ve bütün eylemlerin sonuçta, tek bir amaca Ulusal Demokratik Halk Devrimi'ne yönelik, o amacın -Ulusal Demokratik Halk Devrimi'nin- hazırlanmasına hizmet etmesi için İLERİ!..

PARİS KOMÜNÜ
18 MART-28 MAYIS 1871

Komünün ilan edildiği 1871 Martına gelmeden önce Fransa 1789 büyük Fransız ihtilali ile alt üst oluş içindeydi. O zamanlar gelişip güçlenen yeni bir sınıf olarak burjuvazi, Fransız derebeylerinin krallığını devirmiş, Cumhuriyet ilan ederek burjuva iktidarını kurmuştu. Burjuvazinin ortaya çıkışıyla birlikte proleterya da yeni bir sınıf olarak tarih sahnesinde görülüyor.

Burjuvazi gelişip güçlendikçe, proleterya üzerindeki sömürüsü şiddetleniyordu. Büyük şehirlerin kenar mahalleleri yarı aç, yarı çıplak onbinlerce proleterle doluyordu. Zanaatkarlar ve küçük esnaf elindekini avucundakini kaybedip yoksullaşıyordu. Çalışanlar ümitsiz bir durumdaydılar. 1789 Büyük Fransız ihtilalinden beri silahı elinden bırakmayan, Fransız işçi sınıfı sık sık ayaklanarak mücadele ediyor, durumu düzeltmeye çalışıyordu. 1834, 1838-40 1849 yılları Fransız proletaryasının bütün Avrupayı sarsan ayaklanmaları ile geçti. Bu arada işçi sınıfının devrimci düşüncesi de gelişiyordu. 1864 te kurulan Enternasyonal emekçiler derneğinin yaydığı devrimci düşünceler birçok yerde olduğu gibi Fransada da etkisini gösterdi. 1964 ve 68 yıllarında Fransız proletaryası zorlu bir mücadele sonucu sendika hürriyetini ve grev hakkını kazandı. Fransız proletaryası bütün bu çetin yıllar boyunca zengin bir mücadele deneyine ihtilalci bir geleneğe sahip oldu.

1870 yıllarına gelindiğinde emekçi halk yığınlarının hoşnutsuzluğu yeniden yükseliyordu. Fransa II. imparatorluk dönemini yaşıyor, iktidarda bulunan kralcı burjuvazi yeni toprak hayalleri peşinde koşuyordu. Böylece savaş hem halkın dikkatini başka yöne çekerek oyalayacak hem de burjuvaziye sömüreceği yeni topraklar kazandıracaktı.

III. Napolyon Temmuz 1870 de Prusya'ya savaş açtı. Bu sıralarda Fransız Burjuvazisi ordularının bir kısmını Meksika'daki Ulusal Kurtuluş savaşını bastırmak için göndermişti. İşgalci Fransız burjuvazisinin elverişsiz şartlarda başlattığı bu haksız savaş kaçınılmaz sonuca doğru yaklaşıyordu. 2 Eylül 1870 de Fransız orduları Sedan'da esir düştüler.

Fransız burjuvazisi kendi emellerini gerçekleştirmek için öteden beri Fransız halkı ile Prusya halkını düşman etmeye çalışmıştı. Bu propoganda beslenmiş olan Fransız halkı yenilgiyi duyunca sokaklara döküldü. 4 Eylül 1871 de Paris halkı ayaklanarak meclisi işgal etti ve hükümeti devirdi. İkinci imparatorluk kartondan bir ev gibi çöktü. Cumhuriyet ilan edildi. Halk, Prusya orduları tarafından işgal edilmeye başlanan anavatanın savunulmasını istiyordu. Fransız Ulusu için işgalci düşmana karşı savaş haklı bir savaştı. Yeni bir burjuva hükümeti kuruldu.

Paris proletaryası, Enternasyonal Emekçiler Derneğinin Paris Şubesinde toplanarak ülke sorunlarını görüştüler. Hükümete güven duymadıkları için kendileri Milli Muhafız Birliklerini teşkilatladılar. Paris halkı vatanı korumak için silahlanıyor ve savaşıyordu. Paris halkı için güç günler başlamıştı. Emekçi halk bir dilim ekmek bulamaz, açlık ve sefalet içinde çarpışırken, burjuvazi lüks ve ihtişam içinde yaşıyordu. Adı Milli Savunma Hükümeti olan bu hükümet, halkın silahlı ayaklanmasından korkarak 28 Ocakta Paris'i düşmana teslim etti. Gerçekte Milli, İhanet Hükümeti olan burjuva hükümeti halkın silahlı taburlarının Prusyalılar tarafından ezilmesine çalıştılar. Beş milyonluk savaş tazminatı ödemeyi tereddütsüz kabul ettiler. Mağlup Fransız burjuvazisinin, galip Prusya burjuvazisine ödemeyi taahhüt ettiği beş milyonluk, savaş tazminatı kim tarafından ödenecekti?

Yeni kurulan Thiers hükümeti, şerefsizce imzaladığı teslim anlaşmasından sonra beş milyonluk savaş tazminatını işçilerin ve köylülerin sırtından çıkarmak için yeni vergiler koydu. Savaş sırasında zaten perişan olan halk yığınları için, hayat dayanılmaz bir hal aldı. Halkın hükümet edenlere karşı haklı, nefreti son haddini buluyordu.

Şubat 1871 de işçiler, işgalci Prusya kuvvetlerine karşı direnişi yürütmek üzere Milli Muhafız Birliği Merkez Komitesini Oluşturdular. Toplar ve Silahlar şehrin kenar semtlerindeki işçi mahallelerine taşındı. Fakat Paris Proletaryası ihanet hükümetini düşürmeden düşmana karşı savaşılamayacağını anlıyordu. Şimdi Paris Proletaryasının önünde iki görev vardı. Birincisi Fransayı Alman istilasından temisleyecek olan milli görev; ikincisi proletaryayı kapitalizmden kurtaracak olan sınıfsal görev.

Thiers hükümeti eli kulağında olan halk ayaklanmasını önlemek için 18 Mart gecesi işçi mahallelerine bir baskın düzenledi. Amaç Milli Muhafız Merkez Komitesini tutuklamak, halkın topunu tüfeğini elinden alarak onu silahsız bırakmaktı. Fakat hükümet erleri Paris halkının kardeşlik çağrılarına uyarak, onlarla birleştiler. Halk topunu tüfeğini teslim etmedi. Thiers hükümeti ve bütün büyük burjuvazi halkın gazabından korkarak Paris'i bırakıp kaçtılar.

Baskının sabahında silahını burjuvaziye teslim etmeyen Paris Proletaryası Milli Muhafız Birliğinin

Devamı 7. sayfada

KIZILDERE
30 MART 1972

30.Mart.1972 günü halkımızın on yiğit evladı halkın kurtuluşu yolunda, yoldaşlarının canı için kendi canlarını feda ettiler. Onlar MAHİR'LER, CİHAN'LAR halkın kurtuluşu için nasıl savaşılacağını, faşizmin zulmüne karşı nasıl dövüşüleceğini, bu yolda direnme ve kararlılığın nasıl olması gerektiğini destanlar yazarak bize öğrettiler. Havan topları, bazukalar, gaz bombaları, roketatarlar, özel komando birliklerine karşı, on kişinin yoldaşça ölmesi halka derin bir acı, bilenen bir kin bıraktı.

ZAFERE DAİR

Korkunç ellerinle bastırıp yaranı,
dudaklarını kanatarak
dayanılmakta ağrıya,
Gayrı çıplak ve merhametsiz
bir çığlık oldu ümid ...
Ve Zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp koparılacaktır
Günler ağır,
Günler ölüm haberleriyle geliyor
Düşman haşin
zalim
ve kurnaz ...
Ölüyor çarpışarak insanlarımız
- Halbuki nasıl haketmişlerdi yaşamayı
ve toprakta herkesten fazla
onlar buna layıktılar.
Ölüyor insanlarımız
- ne kadar çok -
sanki şarkılar ve bayraklarla
bir bayram günü nümayişe çıktılar
öyle genç ve fütursuz ...
Günler ağır,
Günler ölüm haberleriyle geliyor
En güzel dünyaları
yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik ağlamayı,
- bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp
gözümüzden gözyaşlarımız gittiler:
Ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı ...
Varılacak yere
kan içinde varılacaktır.
Ve zafer
Artık hiçbir şeyi affetmiyecek kadar
tırnakla sökülüp koparılacaktır.